

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1982- 1983

Nr. 20

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

2 AUGUSTUS 1983

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid	599
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur	601
M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden . . .	605
H. Schiltz, Gemeenschapsminister van financiën en begroting	605
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud	606
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting	610
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid	613
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	615
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	636
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid	636
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	637
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	637

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 64
van 29 juni 1983
van de heer J. DE MOL

Flanders' Technology — Aanwezigheid oorlogsmateriaal

In Vlaanderen krijgt een brede vredesbeweging meer en meer opgang. Het is dan ook vreemd om te merken dat op Flanders' Technology oorlogsmateriaal wordt tentoongesteld.

Er waren tevens bedrijven aanwezig die exclusief oorlogsmateriaal tentoonstelden.

Het is bekend dat de spitstechnologie niet alleen zwaar gebruikt wordt maar vooral gesteund wordt door de oorlogsnijverheid.

Vindt u het echter passend — binnen een toenemend vredesbewustzijn — om deze oorlogstuigen op deze beurs te dulden?

Waarom werd geen exclusieve t.a.v. deze oorlogstuigen aangehouden.

Antwoord

Flanders' Technology heeft in de hele wereld een brede weerklank gevonden. De beurs draagt ertoe bij om Vlaanderen in de wereld meer bekendheid te geven en de basis te leggen voor een industriële vernieuwing in internationale samenwerking die de enige weg is om nieuwe produktieve werkgelegenheid tot stand te brengen.

De hier opgesomde doelstellingen zouden in geen geval kunnen bereikt worden als aan de algemene opvatting van de beurs allerhande besprekingen zouden worden opgelegd.

Het geachte lid weet bovendien dat het niet de bedoeling is in Vlaanderen een wapenindustrie op gang te brengen. Wel streef ik ernaar om de compensatiebestellingen voor militaire contracten in Vlaanderen te doen plaatsnemen voor een aandeel dat overeenstemt met de Vlaamse financiële inbreng.

Dank zij deze inspanningen kan de Vlaamse industrie voor het eerst in haar geschiedenis rekenen op een belangrijk pakket bestellingen in het kader van het F1 6-contract. Deze bestellingen zullen de betrokken ondernemingen in staat stellen nieuwe kennis op te doen en deze te valoriseren in andere activiteiten.

Ook in de toekomst zal Flanders' Technology daarop moeten inspelen, ten bate van de ganse Vlaamse gemeenschap.

Vraag nr. 65
van 29 juni 1983
van de heer J. DE MOL

Flanders Technology — Impact

Op vraag nr. 47 van 11 mei 1983 van mevrouw W. Demeester-De Meyer antwoordde u op enkele vragen in verband met Flanders' Technology.

Zou u kunnen mededelen:

1. hoeveel betalende aanwezigen deze beurs hebben bezocht;
2. wat heeft deze beurs gekost? Kan u dit gedetailleerd meedelen ;
3. hoeveel contacten werden er gesloten als gevolg van deze beurs;
4. welke nazorg zal aan deze beurs worden besteed?

Antwoord

1. Het totaal aantal bezoekers bedroeg 117.402.
2. Het resultaat van Flanders' Technology is gerealiseerd met een budget van 23 miljoen BF, goedgekeurd door de Vlaamse Executieve.
3. In totaal werden 143.000 contacten gelegd, waarvan 10 % bestellingen.
4. De opvolging beoogt vooral het bestendigen van deze contacten door :
 - zoeken naar en de introductie bij een derde partner (labo, investeringsmaatschappij, bedrijf...);
 - financiële ondersteuning van prototypes en projecten ;
 - overname van nuttige contacten ten bate van andere bedrijven.

Vraag nr. 66
van 29 juni 1983
van de heer J. DE MOL

Flanders' Technology — Taalgebruik op de technologiebeurs

Op Flanders' Technology werden heel wat gebruikers geconfronteerd met een niet-Nederlandstalig taalgebruik. Men kan zich de vraag stellen : Hoe Vlaams was Flanders' Technology?

De aankondigingen, de audio-visuele middelen van verschillende firma's gebeurden meestal uitsluitend in het Engels. Men kan aanvoeren dat dit een internationale beurs was, maar er staat tegenover dat het grootste aantal bezoekers wellicht Nederlandssprekend was.

Graag vernam ik van de geachte Minister het volgende.

1. Werden er richtlijnen verstrekt op het vlak van het taalgebruik?
2. Hoe kan u verklaren dat Nederlandstalige onkundige hostessen werden aangeworven?

3. Uit de gedane steekproeven kan u afleiden welke taal de bezoekers gebruikten. Kan u mededelen welk percentage van de bezoekers — op basis van deze steekproeven — Nederlandssprekend was en hoeveel en welke talen de andere bezoekers gebruikten?

Antwoord

Flanders' Technology is een internationale manifestatie. De promotie voor de beurs is systematisch gevoerd in vier talen: het Nederlands, het Engels, het Duits en het Frans.

De meertaligheid is een van Vlaanderen's belangrijkste troeven voor het aantrekken van buitenlandse investeerders en voor het bevorderen van wetenschappelijke en industriële samenwerking over de grenzen heen.

Voor de toekomst van Vlaanderen is het dan ook van het grootste belang onze mogelijkheden op het stuk van het taalgebruik verder op de voorgrond te plaatsen.

Bij mijn weten hadden alle officieel aangeworven hostessen een grondige kennis van verschillende talen met het Nederlands als voertaal. Zij hebben nagenoeg 10.000 buitenlandse bezoekers onthaald, hoofdzakelijk afkomstig uit de Verenigde Staten van Amerika, Japan, Duitsland, Nederland, Frankrijk en Groot-Britannië.

Vraag nr. 70

van 18 juli 1983

van de heer F. GEYSELINGS

Bos van Aa te Zemst — Exploitatievergunning

De exploitatievergunning met betrekking tot de uitbating van een zandgroeve met menginstallatie en gebruik van elektrische motoren en motoren met verbranding in het „Bos van Aa” te Zemst schrijft voor dat de dekgronden op voldoende afstand van het front moeten opgestapeld worden opdat er geen gevaar voor afschuivingen zou bestaan.

Verder werd in deze uitbatingsvergunning gesteld dat de aanwezige teelaarde en dekgronden vooraf moeten verwijderd worden.

Kan de geachte Minister mij zeggen:

1. welke bestemming de teelaarde en dekgronden ná de ontginning van de groeve zullen krijgen;
2. of deze teelaarde en dekgronden van dit terrein mogen verwijderd en verkocht worden;
3. indien deze gronden niet mogen verwijderd of verkocht, welke maatregelen er dan zullen getroffen worden om dit te voorkomen?

Antwoord

De door het geachte lid vermelde exploitatievergunning werd op 29 juli 1982 door de bestendige deputatie aan de PVBA De Dijkker afgeleverd. Aangezien er voor de ontginning van de vergunde percelen, tussen het Ministerie van Openbare Werken als eigenaar en de PVBA De Dijkker als ontginner geen overeen-

komst meer bestaat, werd er van deze vergunning nog geen gebruik gemaakt.

De teelaarde van deze percelen werd in de periode 1975-1976 gedeeltelijk door plaatselijke aannemers van het terrein afgevoerd en gedeeltelijk in dijken verwerkt. Vervolgens werden bedoelde percelen tot op het peil + 15,00 m met baggerspecie afkomstig uit het kanaalpand Zemst-Willebroek opgespoten.

Het is voorzien het gehele stortgebied na gedeeltelijke ontginning, opvulling met baggerspecie en afgraving van het zand integraal op het oorspronkelijk peil terug te geven aan de landbouw. Hiervoor werd reeds door de NV Zeekanaal in toepassing van het afvaldecreet een stortvergunning aangevraagd.

Ter vrijwaring van de te realiseren nabestemming moeten derhalve al de nog aanwezige teelaarde en dekgrond ter plaatse blijven om ze achteraf terug te kunnen aanbrengen. De afvoer en verkoop van teelaarde is dan ook verboden. Wanneer dit toch zou vastgesteld worden dan wordt een proces-verbaal opgemaakt en moeten maatregelen genomen worden volgens de ernst van de inbreuk, zo kan onder meer heraanvoer van teelaarde geëist worden.

Vraag nr. 72

van 18 juli 1983

van de heer F. GEYSELINGS

Streek rond Vilvoorde — Stopzetting van een aantal bedrijven

In de streek van Vilvoorde blijken een vrij groot aantal bedrijven niet meer te werken. Hoeveel fabrieken en magazijnen aldaar hun activiteiten hebben stopgezet, is mij niet bekend.

Nu bestaat er in België een ruilverkavelingswet voor wat de landbouwgronden betreft. De bedoeling is een aantal gronden te herschikken wat volgens bepaalde deskundigen de landbouwexploitatie ten goede zal komen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Waarom wordt het ruilverkavelingsprincipe op industrieel vlak niet toegepast?
2. Zou een industriële ruilverkaveling geen middel kunnen zijn om:
 - a. het inpalmen van nieuwe gronden voor nieuwe bedrijven te voorkomen;
 - b. de nog bruikbare gebouwen en mogelijk aanwezig infrastructuur te herbenutten door dezen die ervoor geïnteresseerd zijn.

Antwoord

Industriële herverkaveling is principieel mogelijk in het kader van een plan van aanleg (cfr. L.P. Suetens, Ruimtelijke Ordening, Recht en Praktijk, p. 34).

Op te merken valt evenwel dat Vlaanderen thans beschikt over een vrij belangrijke voorraad van meestal uitgerust industrieterreinen en dat de verlaten industriële complexen zich in veel gevallen in de woonzones situeren.

Vraag nr. 73
van 25 juli 1983
van de heer E. VANKEIRSBILCK

Administratie voor de Huisvesting — Personeelskader en bezetting

Naar ik verneem zou thans een ontwerp van personeelskader voor de Administratie voor de Huisvesting ter studie liggen. Een zeer goed uitgebouwd en vlot werkende Administratie voor de Huisvesting is uitermate belangrijk voor het imago van onze Vlaamse regering en voor de relatie tussen de overheid en de bevolking wat betreft de dienstverlening.

Wegens een tekort aan personeelsleden vooral van niveau 1 en niveau 2 enerzijds en de steeds terugkerende veelvuldige personeelwisselingen en afvloeiingen is het zeer moeilijk de verschillende diensten vlot en vlug te laten functioneren. Niettemin is een efficiënte aanpak van de vele aanvragen tot het bekomen van een bouwpremie, een saneringspremie, een verwervingspremie of een rentetolage, eveneens een belangrijk gegeven in het geheel der maatregelen die de overheid nastreeft om de bouwsector te stimuleren. Een goed uitgebouwd en gestratificeerd personeelskader met een voldoende bezetting van statutair aangeworven personeelsleden is dan ook onontbeerlijk.

Mag ik de geachte Minister verzoeken mij een duidelijk antwoord te willen verstrekken op de volgende vragen.

1. Werd het ontwerp van personeelskader voor de Administratie voor de Huisvesting reeds goedgekeurd door de Vlaamse Executieve?
2. Zo neen : Waarom niet en wanneer mag de definitieve vastlegging verwacht worden?
3. Zo ja: Hoeveel statutaire personeelsleden zullen op elk der vier niveaus tewerkgesteld zijn op opgenomen worden om deze belangrijke administratie efficiënt te kunnen laten werken?

Antwoord

De personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap heeft het voorwerp uitge maakt van het besluit van de Vlaamse Executieve van 8 maart 1983, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 21 juni 1983.

In deze personeelsformatie zijn onder meer de betrekkingen opgenomen van de personeelsleden die deel uitmaken van de Administratie voor de Huisvesting.

Ik heb niettemin opdracht gegeven een nieuwe personeelsformatie uit te werken die moet rekening houden met de operationele noden enerzijds en de budgettaire mogelijkheden anderzijds.

Een ontwerp wordt momenteel grondig onderzocht door de Algemene Administratieve Diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Nadien zal dit ontwerp, zoals reglementair voorzien, aan de Directieraad en aan de Syndicale Raad van Advies van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap worden overgelegd.

Eens deze procedure achter de rug zullen deze voorstellen aanhangig worden gemaakt bij de Vlaamse Executieve voor onderzoek en beslissing.

Alles wordt in het werk gesteld om deze complexe aangelegenheid binnen de kortst mogelijke tijd af te handelen.

K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 200
van 9 mei 1983
van de heer D. VERVAET

In 1976 werden een aantal steden en gemeenten laureaat in een wedstrijd uitgeschreven ter gelegenheid van het Monumentenjaar. Er waren laureaten met 1, 3 en sommige met 10 miljoen frank.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen welke deze gemeenten zijn, inclusief het bedrag van de respectieve prijzen.

Een aantal van de principieel toegekende prijzen werd nog niet uitbetaald als gevolg van het feit dat de betrokken gemeenten het restauratiedossier, waarvoor de prijs kon uitbetaald worden, nog niet hebben ingediend.

Kan de geachte Minister mij laten weten welke deze gemeenten zijn?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag geef ik het geachte lid hieronder de gevraagde gegevens.

10 miljoen voor:	3 miljoen voor:	1 miljoen voor:
Bree	Achel	AS
Diest	Balegem	Duffel
Lokeren	Grimbergen	Kortrijk
	Lier	Landen
	Neeroeteren	Sint-Pieters-Leeuw
	Poperinge	Wervik
	Sint-Truiden	
	Zandhoven	

Tot nog toe werden de projecten definitief goedgekeurd voor de gemeenten Diest, Lier, Zandhoven, Duffel en Kortrijk.

Voor de overige gemeenten zijn nog geen definitieve dossiers in mijn bezit.

Vraag nr. 218
van 2 juni 1983
van de heer E. DESUTTER

Door de Vlaamse Gemeenschap beheerde sportinfrastructuur — Werkings- en investeringskosten

Naar ik meen te weten beheerde de Vlaamse Gemeenschap per eind 1981 navolgende sportcomplexen :

- 6 grote en 22 kleinere sporthallen;
- 8 overdekte en 4 openluchtzwembaden;
- 23 sportcentra.

Graag vernam ik van de geachte **Gemeenschaps-**minister of de voormelde gegevens nog geldig zijn per eind december 1982 en of er daarenboven nog andere sportinfrastructuur door de Vlaamse Gemeenschap wordt beheerd.

Verder vernam ik graag voor het dienstjaar 1982 het bedrag van :

- a) de personeelsuitgaven ;
- b) de overige werkingsuitgaven ;
- c) de investeringskosten (aflossingen en interesten);
- d) de gebeurlijke andere kosten welke voor deze sportinfrastructuur door de Vlaamse Gemeenschap werd gedragen.

Antwoord

1. In tegenstelling met hetgeen werd opgegeven eind 1981, kan ik het geachte lid mededelen dat het Bestuur voor Sport en Openlucht recreatie per eind 1982 in totaal 27 sportcentra beheerde, waarvan er drie werden ingehuurd (voor meerdere jaren of gedurende de vakantieperiode).

Ten titel van inlichting verwijs ik het geachte lid hiervoor naar de brochure: „Overzicht van de BLOSO-sportcentra en hun mogelijkheden“, die hem rechtstreeks zal overgemaakt worden.

Wat het aantal sporthallen en zwembaden betreft, beheerde ons Bestuur per eind 1982 :

- 4 grote sporthallen;
- 6 luchtdraaghallen ;
- 1 overdekt zwembad.

2. Voor wat de uitgaven betreft kunnen volgende gegevens worden medegedeeld :

- personeelsuitgaven : 78.100.000 F
- werkingskosten : 123.661.414 F
- investeringen : 126.321.996 F

Vraag nr. 232
van 16 juni 1983
van de heer J. VALKENIERS

Brusselse Welzijnsraad — Subsidiëring

In onze vraag van 3 juni jl. vroegen wij de geachte Minister naar de reden van het stopzetten van de subsidie van 1,1 miljoen F voor de Brusselse Welzijnsraad. Graag hadden wij enkele aanvullende vraagjes gesteld.

Waarom werd de Brusselse Welzijnsraad slechts van deze beslissing op de hoogte gebracht, op het moment dat reeds een derde van het jaar voorbij was?

Waar is de 300.000 F gebleven die voor 1982 nog toegekend was?

Waarom wordt deze som niet uitbetaald?

Welke is de opstelling van uw departement aangaande de subsidie voor deze VZW in de toekomst?

Antwoord

In aansluiting op mijn vroegere gegevens dd. 30/06/1983 en in antwoord op uw bijkomende vragen betreffende de Brusselse Welzijnsraad kan ik u het volgende mededelen.

De reden waarom de Brusselse Welzijnsraad laattijdig van mijn beslissing op de hoogte werd gebracht is te zoeken in de moeilijkheden voor de stemming van de begroting. Door noodzakelijke besparingen gedwongen zie ik mij verplicht met uiterste zorg mijn prioriteitenbeleid te bepalen.

Het antwoord waarom de 300.000 F voor 1982 niet werd uitbetaald is reeds vervat in mijn antwoord dd. 30 juni.

Daar de Brusselse Welzijnsraad zich akkoord verklaart met een medewerking aan het Brusselse RIS0 zal de normale subsidiëring in de toekomst verzekerd zijn.

Vraag nr. 242
van 5 juli 1983
van de heer J. VALKENIERS

Mariaretabel — Onkosten restauratie en beveiliging

Rond 6 juli eerstkomend zou het Mariaretabel terug te Onze-Lieve-Vrouw-Lombeek geïnstalleerd worden, ditmaal in een goed beveiligde kerk.

Graag vernam ik hoeveel de restauratie gekost heeft.

Ook vernam ik graag hoeveel het beveiligingssysteem gekost heeft.

Antwoord

Antwoordend op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de restauratie uitgevoerd werd door het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium.

Dit Instituut ressorteert onder de bevoegdheid van de beide Nationale Ministers van Onderwijs. Om een idee te krijgen van de kostprijs van deze restauratie gelieve het geachte lid zich dan ook te wenden tot de heer D. Coens, Minister van Onderwijs.

De beveiligingswerken aan de kerk hebben 531.888 F gekost.

Vraag nr. 243
van 5 juli 1983
van de heer C. DE CLERCQ

Stichting Internationale Nederlandse Cultuurverspreiding — Stand van zaken

Het Rechtskundig Weekblad 1982- 1983, bladzijde 2549 e.v., publiceert het advies van de Raad van State — 4e Kamer — van 19 oktober 1982, dat de ver-

nietiging inhoudt van het koninklijk besluit van 7 maart 1977 houdende goedkeuring van de oprichting van de instelling van openbaar nut „Stichting voor Internationale Nederlandse Cultuurverspreiding”, enerzijds, en van de statuten van deze instelling van openbaar nut, anderzijds, gevorderd door de vzw „Inspraak” op 15 juni 1977.

Mag ik in dit verband het volgende vernemen:

1. Werd sedert de authentieke akte van 1 maart 1977 een subsidie, krediet of enig ander financieel of materieel voordeel door de overheid aan gezegde vzw „Inspraak” betaald of verleend?
2. Werd door deze vzw „Inspraak” personeel aangeworven, en zo ja, welke categorieën van personeel en met welke begrotingslast?
3. Werden er beslissingen getroffen overeenkomstig het in artikel 3 van de statuten geformuleerde doel:
 - a) oprichten en beheren van culturele instituten en kunstinstellingen in het buitenland;
 - b) bevorderen, coördineren, oprichten van leerstoelen;
 - c) verlenen van technische bijstand;
 - d) uitstraling van de Nederlandse cultuur in het buitenland bevorderen.
4. Op welke wijze zal het legaliteitsbeginsel geëerbiedigd worden, dat de overheid verplicht te handelen binnen de wet en volgens de wet — de wet te begrijpen als het geheel van de **normenhierarchie**.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag betreffende de Stichting Internationale Cultuurverspreiding, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Aan de vzw „Inspraak” werd nooit een subsidie, krediet of enig ander financieel of materieel voordeel door de Minister van Cultuur betaald of verleend.
2. Het is mij niet bekend dat de **vzw** „Inspraak” personeel heeft aangeworven.
3. Het koninklijk besluit van 7 maart 1977 houdende goedkeuring van de oprichting van de instelling van openbaar nut „Stichting voor Internationale Nederlandse Cultuurverspreiding” bepaalt in artikel 3 de opdrachten van de Stichting.
Deze opdrachten werden niet uitgevoerd, daar de Stichting in oktober 1977 bij ministeriele beslissing de opdracht kreeg haar activiteiten te beperken tot studie-opdrachten, dit ingevolge de betwistingen die gerezen waren rondom het juridisch statuut van de stichting.
4. Het legaliteitsbeginsel zal geëerbiedigd worden door in de toekomst dergelijke instellingen per decreet op te richten en niet meer per besluit.

Vraag nr. 244 van 6 juli 1983 van de heer J. GABRIELS

Instituut Nederlandse Lexicologie — Ministerieel beleid

Vanwege het Instituut voor Nederlandse Lexicologie ontving ik een brief inzake beleidsovereenstemming en financiële duidelijkheid inzake het INL. Tijdens een overbruggingsperiode 1979- 1982 werd door Nederland meer betaald dan de afgesproken verdeelsleutel.

Met ingang van 1983 zou men 1/3 betalen dat wil zeggen ongeveer 22 miljoen frank. Uit de begroting 1983 is evenwel niet duidelijk op te maken of Vlaanderen haar aandeel van 22 miljoen frank dit en de volgende jaren zal betalen. Dit betekent grote onduidelijkheid ter zake.

Graag had ik van de geachte Minister het volgende vernomen.

1. Acht hij zoals zijn Nederlandse collega Deetman het voortbestaan van INL van groot belang?
2. Wordt het krediet van 22 miljoen frank zoals overeengekomen met Nederland ter financiering van het INL volledig uitbetaald over 1983?
3. Onderschrijft de Minister de meerjarenplanning en produktieschema's zoals opgesteld door INL en verbindt hij daaraan de gevolgen van een meerjarenfinanciering volgens de overeengekomen verdeelsleutel?
4. Op welke termijn denkt de Minister mede in het kader van het goedgekeurde Taalunieverdrag een officieel bezoek te brengen aan het INL samen met zijn Nederlandse collega Deetman?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag betreffende het Instituut voor Nederlandse Lexicologie, kan ik het geachte lid mededelen dat ik het voortbestaan van INL van groot belang acht, maar dat ik de beweringen vanwege het Instituut niet kan onderschrijven.

In 1978 vond het tweede Belgisch-Nederlands overleg plaats. De meerjarencijfers voor de jaren 1979 tot en met 1982 stonden op de agenda. De Vlaamse delegatie deelde, namens de heer Minister, mede bereid te zijn de verdeelsleutel 1 : 2 (1/3-2/3) te handhaven voor de „Algemene Dienst” en voor de afdeling „Woordenboek der Nederlandse Taal”. De afdeling „Thesaurus” werd echter als niet prioritair beschouwd en de Vlaamse delegatie verklaarde hierop de verdeelsleutel niet langer te zullen toepassen. Nooit heeft Vlaanderen er zich toe verbonden om vanaf 1983 de verdeelsleutel 1 : 2 weer op de afdeling Thesaurus te zullen toepassen.

Bovendien richtte mijn administratie op 12.12.1980 een brief aan de Nederlandse Minister van Onderwijs en Wetenschappen waarin werd gevraagd „het bestuur van het INL te verzoeken voor de toekomst een programma op te stellen waarbij rekening gehouden wordt met het realistische feit dat het huidige bedrag

van de subsidie van de Vlaamse Gemeenschap niet zal verhogen”.

Tijdens het Ministercomité van de Nederlandse Taalunie op 14 juni 1983 werd de financiering van het Instituut besproken. Ik heb daar mijn visie vertolkt, waarna de beslissing werd getroffen om het financieel probleem opnieuw te laten onderzoeken door de ambtenaren van de betrokken departementen van beide landen. Daarbij dient o.m. te worden nagegaan of mogelijke andere fondsen ingeschakeld en/of rationalisaties en bezuinigingen doorgevoerd kunnen worden, zonder dat aan het werk in hoofdzaak te kort wordt gedaan.

Tijdens haar vergadering van woensdag 13 juli 1983 besliste de Vlaamse Executieve om aan de Stichting Instituut Nederlandse Lexicologie een subsidie van 15 miljoen toe te kennen voor de werkingskosten 1983.

Ik kan de meerjarenplanning, althans wat de afdeling Thesaurus betreft niet onderschrijven tenzij de ambtenaren van beide landen hiervoor externe financiële middelen kunnen vinden.

Vraag nr. 247
van 19 juli 1983
van de heer J. VALKENIERS

Departementen van de Gemeenschapsministers — Alcoholhoudende dranken in kantines

Graag vernam ik voor elk van de onder uw bevoegdheid staande diensten of zij beschikken over een kantine waar alcoholhoudende dranken worden geserveerd.

Tijdens welke uren en dagen zijn die kantines open en hoelang?

Welke is de dagelijkse gemiddelde omzet van alcoholhoudende dranken?

Zijn daar sterke dranken bij en zo ja, welke en in welke verhouding tot de „lichte alcoholhoudende”?

Hoeveel personen maken gemiddeld gebruik van deze kantine?

Is er in de afgelopen vijf jaar enige verandering geweest in de reglementering van deze kantines en zo ja, welke?

Zijn deze kantines in de afgelopen vijf jaar totaal gesloten geweest of heeft men verbod uitgevaardigd om buiten de middagmaaltijden alcoholhoudende dranken te bestellen?

NB : Deze vraag werd eveneens gesteld aan alle andere Gemeenschapsministers.

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag moet ik het geachte lid melden dat, gezien er slechts één departement is, het antwoord op deze vraag zal verstrekt worden door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

Vraag nr. 249
van 18 juli 1983
van de heer F. GEYSELINGS

„ Malesbroek ” te Meerhout en Geel — Bescherming

Met mijn parlementaire vraag nr. 201 van 10.5.1983 vroeg ik naar het dossier met betrekking tot de bescherming van het natuurgebied „ Malesbroek” te Meerhout en Geel.

Hierop werd geantwoord dat het desbetreffend dossier inderdaad op het departement van Cultuur was toegekomen maar op grond van het protocol ter advies werd overgemaakt aan de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud. Op 27 mei jl. was dit advies, volgens uw antwoord, nog niet betekend op het Ministerie van Cultuur.

Op mijn parlementaire vraag nr. 125 van 27 mei jl., gesteld naar aanleiding van het antwoord van het Ministerie van cultuur aan de Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, werd geantwoord dat Minister P. Akkermans reeds op 30 maart 1983 zijn standpunt ter zake aan de bevoegde Gemeenschapsminister had meege-deeld.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Op 27 mei jl. wordt door uw departement geantwoord dat tot op heden (d.i. ongev. 26/5) het advies van Gemeenschapsminister Akkermans nog niet betekend werd. Volgens Gemeenschapsminister Akkermans werd reeds op 30.3.1983 het standpunt ter zake aan de bevoegde Minister mee-gedeeld. Kan de geachte Minister de verschillende en elkaar tegensprekende versies verklaren?
2. Kan mij nu de stand van zaken in verband met de bescherming van het „ Malesbroek” toegelicht worden?

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat het advies van Minister Akkermans onderwijl overgemaakt werd aan de Rijksdienst voor Monumenten en Landschapszorg en dit met de opdracht de opmerkingen geformuleerd in dit advies op hun gegrondheid te onderzoeken.

Na een onderzoek ter plaatse door de bevoegde inspecteurs werd mij eind juni 1983 een verslag ter zake overgemaakt.

Het ligt in mijn bedoeling, hierbij aansluitend, een gemotiveerd voorstel opnieuw ter advies voor te leggen aan mijn collega bevoegd voor ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud.

Vraag nr. 252
van 25 juli 1983
van de heer W. KUIJPERS

Rotselaar- Heikant — Sluiting zandwinningsplas

Temidden het drukke zomerseizoen verbood de rijks-wacht en politie — na een gemeentelijke verordening

— het actief-recreatief gebruik van de zandwinningsplas te Rotselaar-Heikant op 14.7.1983, zonder enige verwittiging.

Is het niet mogelijk, in afwachting van de definitieve overdracht en uitbating, een voorlopige regeling te treffen waarbij de plaatselijke overheid gevraagd wordt een reglementering ter zake uit te werken?

Mag ik bovendien van de geachte Minister vernemen in hoeverre zijn beleid ter zake op korte termijn gepland is?

Antwoord

De verordening uitgevaardigd in verband met de sluiting van de zandwinningsplas te Rotselaar is een aan gelegenheid waarbij de vraag van de verantwoordelijkheid op het voorplan treedt.

De plaatselijke overheid kan, in afwachting van een definitieve regeling qua overdracht en uitbating, een voorlopige reglementering uitvaardigen.

Het ligt in mijn bedoeling zo mogelijk het beheer over de waterplas te Rotselaar nog vóór het einde van 1983 aan één van mijn bevoegde administraties toe te vertrouwen: in een latere fase wordt de uitbating voorzien.

Momenteel is echter het beheer over de bewuste zandwinningsput nog niet aan mijn beheer toegewezen.

M. GALLE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN- LANDSE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 57
van 29 juni 1983
van de heer F. VERMEIREN**

Sociale verkavelingen — Recht op wederinkoop

Naar verluidt komt het voor dat een gemeentebestuur bij sociale verkavelingen de clausele inbouwt voor het recht van wederinkoop, dit tegen de oorspronkelijke verkoopprijs verhoogd met de wettelijke onkosten.

Graag mocht ik van de geachte Minister vernemen welke specifieke onkosten bedoeld worden met de term „wettelijke onkosten” en of inzonderheid naast de registratieonkosten ook de erelonen van notarissen in aanmerking mogen genomen worden?

Antwoord

Het lijkt mij niet mogelijk aan de hand van de schamele gegevens van de vraag een volledig en steekhoudend antwoord ter zake te verschaffen.

Het wil mij voorkomen dat het geachte lid een of ander concreet geval bedoeld.

Indien mij meer concrete gegevens worden medege-deeld zou wellicht een afdoend antwoord verstrekt kunnen worden.

**Vraag nr. 59
van 4 juli 1983
van mevrouw J. DE LOORE-RAEYMAEKERS**

Klein verlet wegens familiegebeurtenissen — Rechtvaardigingsbewijzen door de werknemers over te leggen

Op de in hoofding bedoelde bewijzen moet vermeld worden welke verwantschap er bestaat tussen de werknemer en de persoon die bijvoorbeeld gehuwd of overleden is.

Uit het antwoord op mijn vraag nr. 34 dd. 14 april 1983 (Vragen en Antwoorden nr. 14 dd. 10 mei 1983, blz. 443) blijkt dat een gemeentebestuur slechts het familieverband kan bevestigen tussen personen die in zijn bevolkingsregister ingeschreven zijn.

Zou de geachte Minister mij willen mededelen tot welke instantie een werknemer zich kan wenden, wanneer hij niet ingeschreven is in het bevolkingsregister van de gemeente waar de akte van de burgerlijke stand werd opgemaakt waarin de familiegebeurtenis werd vastgelegd?

Antwoord

In het antwoord op de vraag nr. 34 van 14 april 1983 gesteld door het geachte lid — antwoord waar in bovenstaande vraag overigens naar verwezen wordt — werd medegedeeld dat de aangelegenheid van de bevolkingsregisters behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Het hoort aan deze laatste te oordelen of het nodig is initiatief te nemen met het oog op aanvullende regelingen, indien bepaalde moeilijkheden niet kunnen opgelost worden in het raam van de huidige regeling betreffende de bevolkingsregisters.

H. SCHILTZ GEMEENSCHAPSMINISTER VAN FINANCIËN EN BEGROTING

**Vraag nr. 3
van 19 juli 1983
van de heer J. VALKENIERS**

Departementen van de Gemeenschapsministers — Alcoholhoudende dranken in kantines

Graag vernam ik voor elk van de onder uw bevoegdheid staande diensten of zij beschikken over een kantine waar alcoholhoudende dranken worden geserveerd.

Tijdens welke uren en dagen zijn die kantines open en hoelang?

Welke is de dagelijkse gemiddelde omzet van alcoholhoudende dranken?

Zijn daar sterke dranken bij en zo ja, welke en in welke verhouding tot de „lichte alcoholhoudende”?

Hoeveel personen maken gemiddeld gebruik van deze kantine?

Is er in de afgelopen vijf jaar enige verandering geweest in de reglementering van deze kantines en zo ja, welke?

Zijn deze kantines in de afgelopen vijf jaar totaal gesloten geweest of heeft men verbod uitgevaardigd om buiten de middagmaaltijden alcoholhoudende dranken te bestellen?

NB : Deze vraag werd eveneens gesteld aan alle andere Gemeenschapsministers.

Antwoord

Naar aanleiding van zijn in rand vermelde schriftelijke vraag, heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat er geen diensten en geen kantines onder de bevoegdheid staan van de Gemeenschapsminister van financiën en begroting.

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPS MINISTER VAN RUIMTE- LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN NATUURBEHOUD

**Vraag nr. 143
van 27 juni 1983
van de heer A. COPPIETERS**

Infrastructuur herwaarderingsgebieden — Toelagen en verhaalbelasting

De besluiten van de Vlaamse Executieve dd. 2 juni 1982 en 30 maart 1983 tot regeling van de tegemoetkoming van het Vlaamse Gewest voor de uitvoering van stads- en dorps herwaarderingsoperaties voorzien in bijzondere toelagen ten behoeve van de particulieren enerzijds, en ten behoeve van gemeenten, intercommunales, OCMW's en erkende sociale bouwmaatschappijen anderzijds, voor herwaarderingswerken uitgevoerd binnen erkende herwaarderingsgebieden.

Deze besluiten hebben ondubbelzinnig de bedoeling de stads- en dorps herwaarderingsoperaties in het Vlaamse land op gang te brengen en te bevorderen. Bijzondere aandacht gaat daarbij uit naar het stimuleren van het privaat initiatief

De ervaring leert echter dat, in gemeenten waar een reglement inzake verhaalbelastingen bestaat, de particulieren zeer huiverig staan om hun medewerking te verlenen aan de voorbereiding van stadsvernieuwingsoperaties, omdat zij vrezen voor de financiële repercussies die deze werken meebrengen.

Kan de geachte Minister mij daarom meedelen of deze bijzondere toelagen, die voorzien zijn in de besluiten van 2 juni 1982 en 30 maart 1983, en die deels bedoeld zijn als stimulans om particulieren te sensibiliseren voor de stadsvernieuwing, in mindering mogen gebracht worden bij het berekenen van de verhaalbelasting?

NB. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de Gemeenschapsministers van financiën en begroting en van binnenlandse aangelegenheden.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 maart 1983 regelt de tegemoetkoming voor de uitvoering van stads- en dorps herwaarderingsoperaties.

Dit besluit stelt de modaliteiten vast met betrekking tot de toelagen die aan bepaalde openbare instellingen kunnen worden toegestaan in verband met stads- of dorps herwaarderingsoperaties. Tevens worden in dit besluit de modaliteiten bepaald met betrekking tot de toekenning van renovatiepremies aan particulieren.

Dit besluit werd getroffen in uitvoering van een aantal besluiten van de Vlaamse Executieve zoals dit van 28 januari 1982, 18 januari 1982 en 2 juni 1982. Het doel van het besluit van de dorps- en stadsherwaarderingsoperaties is sommige initiatieven die betrekking hebben op de hernieuwing van verouderde stads- of dorpsgebieden te stimuleren en te ondersteunen.

Het verhaalbelasting daarentegen is een bijzondere belasting die de gemeente kan heffen ten aanzien van de eigenaars van percelen die palen aan een weg die door de gemeente aangelegd of verbeterd wordt. Het doel van de verhaalbelasting is de kosten van bepaalde werken, die uiteindelijk bijdragen tot een betere accommodatie van de aanpalende percelen, te recupereren op de aangelanden. Een verhaalbelasting wordt getroffen door middel van een gemeenteraadsbeslissing in uitvoering van art. 75, 76 par. 5 en 137 en 138 - 2de lid van de Gemeentewet. De toelagen en renovatiepremie in het kader van de stads- en dorps herwaarderingsoperatie enerzijds en de verhaalbelasting anderzijds zijn uit administratief, stedenbouwkundig, technisch- en beleidsoogpunt, twee totaal verschillende materies.

**Vraag nr. 150
van 5 juli 1983
van de heer L. KELCHTERMANS**

Bebossing in landbouwzone — Vergunning

De wetgeving op stedenbouw en ruimtelijke ordening schrijft geen verplichte vergunning voor om tot bebossing van gronden te kunnen overgaan.

In artikel II, §4.1 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen, wordt overschakeling naar bosgebied toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek.

De bepalingen echter van dit laatste artikel, die betrekking hebben op de afbakening van landbouwzones en boszones door de gemeenteraad, zijn zonder voorwerp door de totstandkoming van de gewestplannen.

Paragraaf 5 van artikel 35 van het Veldwetboek bepaalt dat een vergunning van het college van burgemeester en schepenen vereist is om bosaanplanting te doen in voor landbouw bestemde gebieden.

Blijven deze laatste bepalingen inderdaad van kracht? Kan een eigenaar enkel bosaanplantingen doen op een perceel grond, gelegen in een landbouwzone, na een vergunning vanwege het college van burgemeester en schepenen?

Antwoord

Naar aanleiding van de vraag of voor een bebossing in de landbouwzone een vergunning vereist is stelt het geachte lid zelf terecht vast dat de wetgeving op de stedenbouw en ruimtelijke ordening daarvoor geen verplichte vergunning voorschrijft. Daarnaast stelt het geachte lid dat de bepalingen van artikel 35 (bedoeld wordt 35 bis) van het Veldwetboek, die betrekking hebben op de afbakening van landbouwzones en boszones door de gemeenteraad, zonder voorwerp zijn door de totstandkoming van de gewestplannen. Deze bewering is juist voor die gewestplannen waarin zowel landbouw- als boszones worden aangeduid. Dit is in de meeste gewestplannen het geval behalve in het gewestplan Veurne-Westkust en het gewestplan Oostende-Middenkust. In deze laatste gewestplannen zijn bedoelde bepalingen nog wel toepasbaar (cfr. art. 11 van het KB van 28.12.1972).

Noch de wetten op de stedenbouw noch het koninklijk besluit van 28.12.1972 betreffende de gewestplannen hebben de bepalingen van het Veldwetboek gewijzigd zodat in die gevallen waar volgens paragraaf 5 van artikel 35 bis van het Veldwetboek een vergunning vereist was, een eigenaar slechts bosaanplanting kan doen in de voor de landbouw bestemde gedeelten van het grondgebied voor zover hij in het bezit is van een vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

Vraag nr. 151
van 6 juli 1983
van de heer J. GABRIELS

Bescherming roofdieren — Toekomst visie

De Nationale Campagne Bescherming Roofdieren (NCBR) heeft onlangs een campagne gestart ter bescherming van de otters. Deze vereniging wijst er duidelijk op dat het hoogdringend is dat de otter naast een aantal andere roofdieren beschermd wordt. Het al dan niet beschermen van deze dieren hangt af van de adviezen die verstrekt worden door de Hoge Jachtraad. Volgens de NCBR baseert de Hoge Jachtraad zich daarbij op subjectieve gegevens als bestandsdichtheid en vermeende schadelijkheid. Bovendien wijst men er op dat België in 1979 samen met 17 andere landen de conventie van Bern heeft ondertekend voor het behoud van wilde dieren en planten in hun natuurlijk leefmilieu.

Graag had ik van de geachte Minister het volgende vernomen.

1. Wordt de Conventie van Bern volledig toegepast in België?
2. Op basis van welke criteria adviseert de Hoge Jachtraad jaarlijks in verband met het al dan niet beschermen van roofdieren?

3. In hoeverre en op welke wijze denkt de Minister het KB van 22 september 1980, waardoor een aantal kleinere zoogdiersoorten bescherming genieten, uit te breiden?
4. Welke stappen denkt men te ondernemen om de volgende 9 roofdiersoorten te beschermen : wezel, hermelijn, bunzing, steenmarter, boommarter, vos, das, wilde kat en otter?
5. In hoeverre heeft uw departement contact met de NCBR over de bescherming van deze diersoorten?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. De Conventie van Bern, ondertekend op 19 september 1979, is door België niet geratificeerd, wat de bevoegdheid is van het Nationaal Parlement.

De geest van het verdrag wordt door de Vlaamse Gemeenschap evenwel reeds in acht genomen.

2. De Vlaamse Hoge Jachtraad is volgens zijn instellingsbesluit ermede belast advies -uit te brengen over alle vraagstukken met betrekking tot de jacht.

Dit betekent dat deze Raad uiteraard criteria vanuit jachtoogpunt zal gebruiken bij haar adviesverlening.

3. Blijkens een recente coördinatiebijeenkomst van de Hoge Raden in de sector Natuurbehoud komen een aantal diersoorten, die in de Jachtwet en de Beneluxovereenkomst inzake jacht en vogelbescherming als wild gerangschikt zijn, in aanmerking voor bescherming op basis van de wet op het natuurbehoud.
4. Wezel, hermelijn, bunzing, steenmarter, boommarter, das, wilde kat en otter mogen in het Vlaamse Gewest niet bejaagd worden.

Het openingsbesluit voor het jachtseizoen 1983-1984 voert een bijkomende bescherming in door middel van het verbod tot verhandeling en vervoer van alle niet-bejaagbare wildsoorten.

5. Met de NCBR wordt een geregelde correspondentie en contacten onderhouden met betrekking tot de doelstellingen van deze groepering en met name over de bescherming van de roofdieren.

Vraag nr. 152
van 18 juli 1983
van de heer L. VAN DEN BOSSCHE

Bouwaanvragen — Openbaarmaking aan aanpalende eigenaars

In de toelichting bij het KB van 16 december 1981 tot wijziging van het KB van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en de openbaarmaking van de bouwaanvragen wordt onder rubriek 2, par. 3 de kennisgeving van de aanpalende eigenaars verduidelijkt.

Zo dient de gemeente binnen de 7 dagen na afgifte van het ontvangstbewijs alle eigenaars van de percelen, gelegen binnen een omtrek van 50 meter vanaf de perceelsgrenzen van het perceel waarop de bouw-aanvraag betrekking heeft, in kennis te stellen van de bouw-aanvraag. Deze kennisgeving gebeurt bij per post aangetekende zending.

In centra van dorp en stad is het geen zeldzaamheid dat soms 30 eigenaars dienen aangeschreven, hetgeen een extra uitgave betekent voor de gemeentekas, des te meer dat bij bouwweigering eenzelfde of gewijzigd dossier opnieuw dient openbaar gemaakt.

Kan deze modaliteit niet versoepeld worden, door bijvoorbeeld de administratie toelating te geven deze bekendmaking via de plaatselijke politie of bode, ten huize, mits ontvangstbewijs, af te geven.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Bij besluit van de Vlaamse Executieve dd. 16 maart 1983 werd het KB van 16 december 1981 betreffende de behandeling en de openbaarmaking van bouw-aanvragen gewijzigd.

Het besluit van 16 maart 1983 is verschenen in het Belgisch Staatsblad van 16 juni 1983. Volgens de bepalingen van dit besluit kan de bekendmaking aan de betrokken eigenaars gebeuren hetzij door een per post aangetekend schrijven hetzij door een individueel bericht tegen ontvangstbewijs. In toepassing van deze laatste bepaling is het de gemeentebesturen mogelijk de eigenaars te verwittigen door een bericht dat per bode, tegen ontvangstbewijs, wordt bezorgd.

Bovendien werd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 16 februari 1983 het ministerieel besluit van 6 februari 1971 tot vaststelling van de samenstelling van het dossier van de aanvraag om bouwvergunning gewijzigd o.m. voor dit soort bouw-aanvragen welke aan de openbaarmaking dienen onderworpen. Aldus is bepaald dat het dossier van de bouw-aanvraag de lijst der namen en adres moet bevatten van de eigenaars, ter kadaster gekend, van percelen gelegen binnen een omtrek van 50 meter, te rekenen vanaf de perceelsgrenzen van het perceel waarop de bouw-aanvraag betrekking heeft.

Dit besluit is verschenen in het Belgisch Staatsblad van 24 juni 1983.

Vraag nr. 153 van 18 juli 1983 van de heer L. VAN DEN BOSSCHE

Rouw- en verkavelingsvergunningen — Inzage op gemeentebestuur

In het KB van 22 oktober 1971 tot uitvoering van artikel 63 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening wordt gespecificeerd dat er inzage kan genomen worden van de afgegeven bouw- en verkavelingsvergunningen ten minste 2 dagen per week door het gemeentebestuur te bepalen (artikel 2).

Ieder belanghebbende derde kan inzage nemen: dat betekent de eventuele koper, of de notaris belast met het opmaken van de akte die overgang van eigendomsrecht zal teweegbrengen, of elke gebuur die oordeelt dat de werken die krachtens de bouw- of verkavelingsvergunning zullen worden uitgevoerd, hem schade kunnen berokkenen.

Kan de geachte Minister mij mededelen of de hoger geciteerde opsomming van derden belanghebbenden beperkend is?

In een concreet geval, kan bij een burgerlijk geschil tussen twee handelaars welke geen burens zijn, één der partijen inzage krijgen van bouwvergunning en goedgekeurd plan in de overtuiging dat enerzijds de werken door tegenpartij uitgevoerd afwijken van het goedgekeurde plan en dat anderzijds door die werken hij in een commercieel oneerlijke concurrentie komt te staan?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid verwijzen naar mijn antwoord verstrekt op de parlementaire vraag nr. 129 van 13 juni 1983 van de heer Van Renterghem.

Wat het concrete geval betreft waarnaar het geachte lid verwijst in het laatste lid van zijn vraag kan gesteld worden dat het in de eerste plaats aan de gemeentebesturen is na te gaan of de uitgevoerde bouwwerken in overeenstemming zijn met de goedgekeurde plannen horend bij een bouwvergunning. Indien hieromtrent een particulier twijfels heeft kan hij zich tot de gemeente, zo nodig tot de Dienst beteugeling der bouwmisdrijven van de provinciale directie van de stedenbouw wenden, die dan het gepaste onderzoek zullen doen.

Wat een geschil betreft tussen twee handelaren betreffende oneerlijke concurrentie, dit is een burgerlijke aangelegenheid, welke dient gesteld in het kader van de wet op de handelspraktijken. Dergelijke geschillen worden geregeld door de ter zake bevoegde burgerlijke rechtbanken.

Vraag nr. 154 van 18 juli 1983 van de heer J. DE MOL

Pas- en Steenbeek — Waterbeheersingswerken

In een antwoord op een interpellatie van Senator Walter Peeters (Vlaamse Raad, 4 juni 1981) verklaarde de geachte Minister dat de ontworpen werken in hoofdzaak tot doel hebben „een betere waterbeheersing in de stroomgebieden van de Pas- en Steenbeek en van de Vondelbeek tot stand te brengen en meer concreet het zeer ernstige gevaar voor overstrooming in de streek van Dendermonde uit te schakelen”.

Dit antwoord is verwonderlijk omdat enerzijds de Vondelbeek in 't geheel niet behoort tot het stroomgebied van de Pas- en Steenbeek en anderzijds in het oorspronkelijk ontwerp schier geen sprake was van de Vondelbeek. Het probleem van de Vondelbeek ligt totaal anders en heeft niet direct te maken met de problematiek van de Pas- en Steenbeek. De enig mo-

gelijke verantwoording ligt in de overcapaciteit van het pompemaal in Denderbellebroek; deze overcapaciteit brengt mee dat het automatisch pompen zelf werd uitgeschakeld en manueel wordt bediend!

Door het maken van een eventuele verbinding tussen de Vondel- en de Steenbeek, wordt het gevaar voor overstroming op de Dries te Denderbelle sterk verhoogd. Door het aanbrengen van deze verbinding wordt het probleem van de overstromingen niet opgelost maar verschoven en zelfs verhoogd.

Nochtans kan het probleem van de Vondelbeek veel eenvoudiger en vooral efficiënter worden opgelost. Bij de aanleg van de verbinding Vlassenbroekbrug met RW 60 (Dendermonde-Asse) kan de Vondelbeek afgeleid worden parallel met deze weg. Op deze wijze kan de afwatering van deze weg gebeuren en lost men het overstromingsgevaar op. Er kan voorlopig overwogen worden — gezien het huidig sterk vervuilde karakter van de Vondelbeek — deze af te leiden langs het in opbouw zijnde waterzuiveringsstation (Industrieterrein Dendermonde).

Graag had ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het juist dat de verbinding Vondelbeek-steenbeek voorzien wordt?
2. Welke mogelijke alternatieven werden bestudeerd en om welke redenen werden deze niet weerhouden?
3. Wat is de raming van de kosten van de verbinding Vondelbeek-Steenbeek en welke werken worden hiervoor voorzien?
4. Deze verbinding houdt op geen enkele wijze rekening met de uitgevoerde ecologische studie. Zullen deze werken als gevolg van de resultaten van deze studie opgegeven worden of worden andere oplossingen gezocht? Welke?
5. Heeft de geachte Minister het voorstel tot het afleiden van de Vondelbeek langs de aan te leggen verbinding Vlassenbroek-RW 60 onderzocht? Om welke redenen werd dit alternatief niet overwogen of werd het verworpen? Ziet de geachte Minister hierin geen mogelijkheid om het overstromingsgevaar van de Vondelbeek uit te schakelen door een goedkopere en efficiëntere oplossing?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid in antwoord op zijn onderscheiden vragen het volgende mede te delen.

1. Het is juist dat in het ontwerp van de waterbeheersingswerken in het stroomgebied van de Pas- en Steenbeek voorzien wordt in de aanleg van een verbinding tussen de Vondel- en de Steenbeek, ten einde aldus een gedeelte van het water van de Vondelbeek naar het hiertoe speciaal uitgerust gemaal in de Denderbellebroekpolder te kunnen leiden.
2. Als alternatieven werden in 1975 enerzijds de volledige normalisatie van de Vondelbeek en anderzijds de afleiding van die beek naar de Volaarbeek bestudeerd. Ze werden niet weerhouden om technische, stedenbouwkundige en financiële redenen.

3. De kostprijs van de eigenlijke verbinding werd in 1975 op zowat 4 miljoen frank geraamd; de werken hiervoor omvatten in hoofdzaak het uitgraven van grond, het aanbrengen van oeververdediging, alsmede het bouwen van drie duikers en van een vaste stuw.

De kostprijs van de nodige bijkomende uitgravingen aan de Steenbeek werd op ongeveer 1,5 miljoen frank geraamd.

4. De Landelijke Waterdienst heeft pas sinds enkele dagen kennis gekregen van de resultaten van de landschapsecologische studie die in opdracht van het gemeentebestuur van Lebbeke door de Rijksuniversiteit Gent werd gemaakt. Het is mij derhalve nog niet mogelijk te bepalen in hoeverre de aanleg van de verbinding strijdig is met de aanbevelingen van die studie. Het is echter duidelijk dat de ontworpen werken zoveel mogelijk in overeenstemming zullen worden gebracht met bedoelde aanbevelingen.
5. Het komt mij voor dat een afleiding van de Vondelbeek via de ontworpen wegverbinding Vlassenbroek-Rijksweg nr. 60 wegens haar grotere lengte, de mogelijkheid dat nog een bij komend gemaal zal moeten worden opgericht en de aanwezigheid van de Rijksweg zeker niet goedkoper noch efficiënter zal zijn dan de thans ontworpen verbinding en ze bovendien de afwatering in de Vlassenbroekpolder aanzienlijk zal bemoeilijken.

Het is ten slotte in eerste instantie de taak van het gemeentebestuur van Lebbeke, in wiens opdracht de werken zouden worden uitgevoerd, eventuele wisseloplossingen te onderzoeken.

Vraag nr. 155 van 19 juli 1983 van de heer J. VALKENIERS

Departementen van de Gemeenschapsministers — Alcoholhoudende dranken in kantines

Graag vernam ik voor elk van de onder uw bevoegdheid staande diensten of zij beschikken over een kantine waar alcoholhoudende dranken worden geserveerd.

Tijdens welke uren en dagen zijn die kantines open en hoelang?

Welke is de dagelijkse gemiddelde omzet van alcoholhoudende dranken?

Zijn daar sterke dranken bij en zo ja, welke en in welke verhouding tot de „lichte alcoholhoudende”?

Hoeveel personen maken gemiddeld gebruik van deze kantine?

Is er in de afgelopen vijf jaar enige verandering geweest in de reglementering van deze kantines en zo ja, welke?

Zijn deze kantines in de afgelopen vijf jaar totaal gesloten geweest of heeft men verbod uitgevaardigd om buiten de middagmaaltijden alcoholhoudende dranken te bestellen?

NB: Deze vraag werd eveneens gesteld aan alle andere Gemeenschapsministers.

Antwoord

Gezien, zoals het geachte lid meldt, de vraag aan alle gemeenschapsministers werd gesteld, neem ik aan dat de heer Voorzitter van de Vlaamse Executieve, bevoegd voor de personeelsaangelegenheden voor het geheel der diensten van de Vlaamse Gemeenschap, een globaal overzicht zal verstrekken voor al deze diensten.

In voorkomend geval zullen aanvullende inlichtingen, specifiek voor mijn diensten, rechtstreeks aan het geachte lid worden medegedeeld.

Vraag nr. 156 van 18 juli 1983 van de heer W. VAN RENTERGHEM

Werken en handelingen van geringe omvang — Medewerking van een architect

Overeenkomstig artikel 4 van de wet van 20 februari 1939 betreffende de bescherming van de titel en van het beroep van architect, moeten „de Staat, de provincies, de gemeenten, de openbare instellingen en de particulieren een beroep doen op de medewerking van een architect voor het opmaken van de plannen en de controle op de uitvoering der werken, voor welke door de wetten, besluiten en reglementen een voorafgaande aanvraag om toelating tot bouwen is opgelegd”.

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 16 februari 1983 tot wijziging, voor werken en handelingen van geringe omvang, van het ministerieel besluit van 6 februari 1971 tot vaststelling en samenstelling van het dossier van de aanvrager van bouwvergunning, vermeld daarentegen in het aanvraagdossier voor werken en handelingen waarvoor — wegens een geringe omvang — het advies van de gemachtigde ambtenaar niet is vereist, dat de situatietekening en de tekening van de uit te voeren werken door de aanvrager word ondertekend.

Desbetreffend mocht ik van de geachte Minister vernemen of onder de bepaling „de plannen en de tekening worden ondertekend door de aanvrager”, al dan niet moet worden verstaan dat er niet langer beroep moet worden gedaan op de medewerking van een architect?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 16 februari 1983 (BS van 24 juni 1983) stelt de samenstelling van het dossier voor een bouwaanvraag vast voor werken en handelingen die wegens hun geringe omvang vrijgesteld zijn van het advies van de gemachtigde ambtenaar.

Dit betekent dat, in het kader van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke

ordening en de stedebouw, een dossier van de bouwaanvraag voor zulkdanig werk of handeling, niet kan geweigerd worden als zijnde onvolledig om de enige reden dat geen beroep werd gedaan op de architect.

Een dossier van een bouwaanvraag voor zulkdanig werk of handeling, waarvan de samenstelling beantwoordt aan de bepalingen van het besluit van 16 februari 1983, moet worden aangenomen en behandeld overeenkomstig de bepalingen van artikel 45, par. 1, tweede lid en artikel 46.

Volledigheidshalve kan worden medegedeeld dat bij besluit van de Vlaamse Executieve van 13 juli 1983 beslist werd het artikel 1 van het KB van 16 december 1971 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn ofwel van de bemoeiing van de architect, ofwel van de bouwvergunning, ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar aan te passen zodat er overeenstemming is tussen de bepalingen van het besluit van de Vlaamse Executieve van 16 februari 1983 betreffende de samenstelling van het bouw dossier enerzijds en het KB van 16 december 1971 anderzijds wat betreft de bemoeiing van de architect.

J. BUCHMANN GEMEENSCHAPSMINISTER VAN HUISVESTING

Vraag nr. 48 van 24 juni 1983 van de heer T. KELCHTERMANS

Sociale bouwmaatschappijen — Leegstaande woningen

Volgens onze informaties hebben de NMH en de NLM de laatste tijd te kampen met een aanzienlijke leegstand.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel leegstaande woningen tellen bovenvermelde maatschappijen momenteel per provincie?
2. Welke zijn de oorzaken van deze leegstand en wat kan of wordt er aan gedaan om hieraan te verhelpen?
3. Hoeveel kost een leegstaande woning de gemeenschap maandelijks? Welke waren de globale kosten voor de leegstand in 1982?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid in verband met de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting het volgende mededelen.

1. De leegstand in het volkswoningenbestand heeft verschillende oorzaken.

De voornaamste daarvan is te wijten aan het gebrek aan nutsvoorzieningen en stedelijke uitrusting van de nieuwgebouwde woninggroepen (voor cijfers, zie onderstaande tabel).

Om die toestand te verhelpen hadden, voor het Vlaamse Gewest, in 1982 verschillende contact-

vergaderingen plaats tussen een afvaardiging van het Bestuur der Gesubsidieerde Werken en ambtenaren van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, waarop maatregelen werden voorgesteld om tot een betere coördinatie te komen tussen de oprichting van de woningen enerzijds en de uitvoering van de uitrustingswerken anderzijds. Er werd o.m. beslist dat de erkende vennootschappen voortaan de goedkeuring van de Gemeenschapsminister bevoegd voor de huisvesting, moeten afwachten vooraleer tot de bestelling van de bouwwerken over te gaan.

De Nationale Maatschappij voor de Huisvesting zal ook het Bestuur der Gesubsidieerde Werken informeren nopens de intenties inzake het bouwen van woningen en er zal met dit Bestuur overleg worden gepleegd vóór een machtiging tot aanbesteding wordt verleend. Deze maatregelen zullen zeker een gevoelige verbetering van de toestand voor gevolg hebben.

Een tweede oorzaak van woningen die niet betrokken zijn, ligt in voorgenomen of reeds aangevatte renovatiewerken. In een aantal gevallen van zware of grondige renovatie van een groep woningen is het inderdaad vereist dat de woningen volledig leeg staan. Het kan dan ook een tijdje aanslepen vooraleer de vennootschap in staat geweest is aan alle huurders van die groep tijdelijk of definitief een andere woning te bezorgen. Cijfers omtrent het aantal woningen die in het geval verkeren ontbreken evenwel.

Er kan ook een derde reden van leegstand zijn, nl. het gebrek aan kandidaat-huurders. De Nationale Maatschappij voor de Huisvesting is er van op de hoogte dat enkele jaren geleden bij een zeer beperkt aantal vennootschappen, de verhuring van appartementen enkele maanden heeft aangesleept omdat de aanwezige kandidaten minder te vinden waren voor deze vorm van huisvesting en liever een tijdje bleven wachten totdat zij een eengezinswoning konden betrekken. Deze toestand is evenwel in gunstige zin geëvolueerd. Bij weten van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting zouden er eind 1982 een 290-tal woningen niet betrokken zijn wegens gebrek aan belangstelling van eventuele kandidaten (detail in onderstaande tabel).

Provincies	Wegens gebrek aan infra-structuurwerken	Wegens gebrek aan kandidaten
Antwerpen	519	89
Vlaams Brabant	393	19
West-Vlaanderen	218	11
Oost-Vlaanderen	83	169
Limburg	150	2
Totaal Vlaams Gewest	1.362	290

Er valt evenwel op te merken dat deze toestand sterk onderhevig is aan fluctuaties en dat die derhalve niet op de voet kan gevolgd worden door de instelling. De vennootschappen die in de afgelo-

pen jaren problemen in die zin gehad hebben zijn over het algemeen voorzichtiger geworden met de bouw van appartementen.

De gemiddelde netto huurprijs van een volkswoning in Vlaanderen beliep ongeveer 4.060 F begin 1982. Rekening houdend met de ongeveer 1.650 leegstaande woningen vermeld in de onderstaande tabel, geeft dit een jaarbedrag van 80.388.000 F niet ontvangen huurgelden.

Leegstaande volkswoningen eind 1982

- Wat de Nationale Landmaatschappij betreft waren er op 30 juni 1983 voor de hierna vermelde woningen nog geen kopers ingeschreven.

Provincie	Totaal
Antwerpen	61
Brabant	6
Limburg	47
Oost-Vlaanderen	20
West-Vlaanderen	87
Vlaams Gewest	221

Op te merken dat dit cijfer niet zoveel hoger ligt dan dat van een normale leegstand. Het is zo dat steeds een aantal woningen af zijn en pas na enkele maanden een koper vinden. De oorzaken van de lichte stijging zijn:

- de economische crisis, de grote werkloosheid en de onzekerheid van werk;
- een zekere verzadiging tengevolge van demografische evolutie;
- de relatief dure kostprijs en de daaruit voortvloeiende hoge persoonlijke tussenkomst van de kopers;
- het dure geld.

Elke leegstaande woning kost de gemeenschap maandelijks ± 12.000 F. De globale kosten voor leegstand in 1982 kunnen dus als volgt berekend worden :

- huizen gebouwd in 1981 :
18 huizen x 12 maanden
x 12.000 F = **2.592.000 F**
 - huizen gebouwd in 1982 :
73 huizen, rekening houdend met de maand van afwerking:
samen 235 woning/maanden
x 12.000 F = **2.820.000 F**
- Samen : 5,4 **12.000 F**

**Vraag nr. 49
van 24 juni 1983
van de heer T. KELCHTERMANS**

Huisvestingspremies en sociale leningen — Inkomensgrenzen

Onlangs besloot de regering de forfaitaire aftrek van 143.000 F voor vervangingsinkomens bij de bereke-

ning van de personenbelastingen af te schaffen. Tengevolge van deze administratieve maatregel stijgt het netto belastbaar inkomen van talrijke gezinnen zonder dat hun reële inkomen effectief toeneemt. Dit netto belastbaar inkomen wordt echter meestal als criterium gehanteerd om het bedrag van de huisvestingspremies te bepalen evenals het al dan niet in aanmerking komen voor een sociale lening. Gevolg: het bedrag van de uitgekeerde premies verlaagt en minder gezinnen komen in aanmerking voor een sociale lening.

Derhalve vernam ik gaarne van de geachte Minister of en in hoeverre hij onze mening deelt dat hogervermelde maatregel een verhoging van de inkomensbarema's om in aanmerking te komen voor een maximale premie of een sociale lening, billijkt. Zo ja, wanneer en in welke mate zal hij de thans van kracht zijnde barema's laten optrekken? Zo neen, waarom niet?

Antwoord

Zoals het geachte lid weet spruit de afschaffing van o.a. de forfaitaire aftrek van 143.000 F voor de vervangingsinkomens bij de berekening van de personenbelasting voort uit de fiscale wet van 11 april 1983, die van algemene toepassing is.

Die maatregel beoogt een gelijke behandeling van alle inkomens zonder rekening te houden met de manier waarop het inkomen werd verkregen.

Het lijkt mij dan ook niet billijk het in de premiestelsels geldende inkomenplafond op te trekken in het geval waar één der aanvragers of beiden van een vervangingsinkomen genieten.

Het inkomenplafond bedraagt bij voorbeeld in het kader van de bouwpremiereglementering voor de laatste degressieve schijf thans 1.250.000 F zodat het weinig waarschijnlijk is dat wanneer één der aanvragers een vervangingsinkomen heeft dit maximum wordt overschreden. Het is wel zo dat door de schrapping van de aftrek voor het vervangingsinkomen het inkomen in een hogere inkomensschijf kan vallen waardoor het bedrag van de bouwpremie vermindert. Dit laatste mag m.i. echter geen reden zijn om af te wijken van het reeds vermelde gelijkheidsbeginsel.

Ten slotte kan ik het geachte lid nog mededelen dat voor de gewone sociale leningen, verleend met gewestwaarborg, geen inkomensvoorwaarde opgelegd is.

Vraag nr. 50
van 24 juni 1983
van de heer T. KELCHTERMANS

Nationale Landmaatschappij — Bijgebouwen — Architect

Indien een koper van een woning van de Nationale Landmaatschappij een bijgebouw wenst op te trekken, dient hij hiertoe toestemming te vragen aan de betrokken maatschappij via een door een architect goedgekeurd plan, zelfs indien de oppervlakte van het

bijgebouwtje minder dan 20 m² bedraagt, werken waar normalerwijze geen tussenkomst van de architect voor vereist is.

Aangezien deze erelonen nogal vaak oplopen, vernam ik gaarne van de geachte Minister of en in hoeverre hij onze mening deelt dat het niet billijk is dat de voornoemde sociale bouwmaatschappij haar kopers, voornamelijk gezinnen met een bescheiden inkomen, tot niet noodzakelijke kosten verplicht. Zo neen, om welke redenen? Zo ja, welke maatregelen zal hij nemen om deze contradictie op te heffen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De Nationale Landmaatschappij houdt zich strikt aan het koninklijk besluit van 16 december 1971 voor het Vlaamse Gewest, gewijzigd bij koninklijk besluit van 16 december 1981, dat de werken en handelingen bepaalt die vrijgesteld zijn ofwel van de bouwvergunning, ofwel van de medewerking van een architect, ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar.

Volgens art. 3,3^o van voormeld koninklijk besluit is het advies van de gemachtigde ambtenaar niet vereist indien de constructie een maximale grondoppervlakte van minder dan 21 m² heeft.

Volgens art. 1, 3^a van voormeld koninklijk besluit worden de constructies die een oppervlakte van niet meer dan 6 m² en een hoogte van niet meer dan 2,25 m bedragen, vrijgesteld van de medewerking van een architect. Voor constructies groter dan 6 m² maar kleiner dan 21 m² blijft de medewerking van een architect vereist.

De Nationale Landmaatschappij vraagt aldus enkel de medewerking van een architect indien de constructie een oppervlakte van meer dan 6 m² en een hoogte van meer dan 2,25 m heeft.

Tevens kan ik het geachte lid er op wijzen dat deze reglementering niet enkel geldt voor de kopers van een woning van de Nationale Landmaatschappij maar ook van toepassing is voor iedere bouwer van dergelijke constructies.

Vraag nr. 51
van 1 juli 1983
van de heer J. VALKENIERS

Sociale huisvesting — Huisvestingsmaatschappijen en bouwprogramma's

In 1979 werden in België nog 12.750 woningen gebouwd, waarvan gemiddeld elk jaar een 10.000 door de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting.

In 1981 werden er nog 9.981 woningen gebouwd om in 1982 terug te vallen op 4.479.

Voor dit jaar werden er ongeveer 2.200 woningen voorzien. Is bij het indienen van het regeringsontwerp strekkende de ontbinding van de NIM, NHM en NLM gedacht aan de onvermijdelijke nadelige

gevolgen, zowel voor de regionale huisvestingsmaatschappijen als voor de bouwsector zelf?

Steunt de afbouw in bouwprogrammering de bewering dat er geen behoefte aan sociale huisvesting meer is? Zo ja, zullen de regionale huisvestingsmaatschappijen niet verdwijnen?

Antwoord

- a. Aan het geachte lid zou ik willen doen opmerken dat het indienen van het wetsontwerp tot afschaffing of herstructurering van sommige instellingen van openbaar nut, waaronder het Nationaal Instituut voor de Huisvesting, de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en de Nationale Landmaatschappij niet de minste invloed heeft gehad op het vastleggen voor het huidige jaar van de investeringsprogramma's in de publieke huisvestingssector. Trouwens voor dit jaar werden de investeringsprogramma's die aanleiding geven tot eigendomsverwerving, niet verminderd maar ze werden zelfs vermeerderd niettegenstaande de omwille van budgettaire beperkingen noodzakelijke vermindering van de vastleggingen voor alle gewest- en gemeenschapsmateries.

Alleen het investeringsprogramma van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting werd, wegens de eraan verbonden aanzienlijke lasten, noodgedwongen beperkt.

Ik span mij echter in om tot meer verantwoorde financieringsmethoden te komen die het mogelijk moeten maken het aantal te bouwen sociale woningen in kwestieuze sector te verhogen.

Hierbij moet evenwel onderstreept worden dat in de sociale huisvesting een klemtoonverschuiving plaatsvond naar renovatie en rehabilitatie van het eigen patrimonium van de erkende vennootschappen van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting.

- b. De bewering dat er geen behoefte aan sociale huisvesting meer zou bestaan is ongegrond. Zij blijft levendig aanwezig, zij het wellicht niet met dezelfde intensiteit in alle subgewesten.

Het is duidelijk dat de in zekere mate afgenomen bouwprogrammering de laatste jaren niet in functie staat van een eventuele vermindering van de behoeften, maar louter het gevolg is van de ontoereikendheid van de financiële middelen zowel bij de bouwlustigen zelf als bij de huisvestingsmaatschappijen.

Ten slotte kan ik u verzekeren dat de erkende maatschappijen die een degelijke werking ontplooiën niet hoeven te verdwijnen door de verminderde bouwactiviteit. Deze blijven immers hun rol opeisen, o.a. wat renovatieprojecten betreft, alsmede het onderhoud, de verbetering en het beheer van het bestaande patrimonium. In Vlaanderen alleen bedraagt dit voor de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting 110.000 eenheden.

In elk geval zal de eventuele aanneming van voormeld wetsontwerp niet de minste weerslag hebben op de bouwactiviteit van de betrokken bouwmaatschappijen.

Vraag nr. 53 van 19 juli 1983 van de heer J. VALKENIERS

Departementen van de Gemeenschapsministers — Alcoholhoudende dranken in kantines

Graag vernam ik voor elk van de onder uw bevoegdheid staande diensten of zij beschikken over een kantine waar alcoholhoudende dranken worden geserveerd.

Tijdens welke uren en dagen zijn die kantines open en hoelang?

Welke is de dagelijkse gemiddelde omzet van alcoholhoudende dranken?

Zijn daar sterke dranken bij en zo ja, welke en in welke verhouding tot de „lichte alcoholhoudende”?

Hoeveel personen maken gemiddeld gebruik van deze kantine?

Is er in de afgelopen vijf jaar enige verandering geweest in de reglementering van deze kantines en zo ja, welke?

Zijn deze kantines in de afgelopen vijf jaar totaal gesloten geweest of heeft men verbod uitgevaardigd om buiten de middagmaaltijden alcoholhoudende dranken te bestellen?

NB: Deze vraag werd eveneens gesteld aan alle andere Gemeenschapsministers.

Antwoord

Hierbij deel ik het geachte lid mede dat geen enkele administratie rechtstreeks onder mijn bevoegdheid ressorteert.

De door hem gestelde vragen zijn bijgevolg zonder voorwerp.

R. DE WULF GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 34 van 30 juni 1983 van de heer E. DESUTTER

Vlaamse Gewest — Verspreiding van tuberculosis

Terwijl de aangegeven gevallen van open tuberculosis zich situeren op 2 per 100.000 Belgen, vindt men „aangegeven” gevallen van open tuberculosis bij 10 per 100.000 vreemdelingen in het Vlaamse Gewest, bij 14 per 100.000 vreemdelingen in het Waalse Gewest en bij 17 per 100.000 vreemdelingen in het Brusselse Gewest. Die cijfers liggen vermoedelijk twee- of driemaal onder de waarheid.

Inmiddels kon ik in het Belgisch Staatsblad van 26 mei 1982 lezen dat de Vlaamse Executieve bij besluit van 21 april de tuberculinehuidproef praktisch opgeheven heeft, zulks in tegenstelling met de Franse Gemeenschapsexecutieve welke de proef selectief behouden heeft evenals trouwens in Nederland waar de

BCC-vaccinatie voor de Turkse en Marokkaanse jeugd werd ingevoerd.

Indien al deze gegevens juist zijn en in de wetenschap hoe vlug tuberculosis zich opnieuw zou kunnen verspreiden, meen ik dat het voor de hand zou liggen dat in alle streken van België dezelfde maatregelen zouden worden genomen.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister welke zijn inzichten zijn om deze dreigende besmettingsplaag in te dijken? Waarom worden in het Vlaamse landsgedeelte niet dezelfde maatregelen genomen als in Wallonië en Nederland?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te antwoorden dat het door hem aangehaalde besluit van 21 april 1982 genomen door de Vlaamse Executieve inderdaad opteert voor een selectieve screening bij risicogroepen, in plaats van het tot dusver toegepaste opgerichte opsporingsonderzoek.

Deze beslissing werd genomen, overeenkomstig het advies van de Vlaamse Vereniging voor Tuberculosebestrijding, zich steunend op enerzijds het feit dat tuberculose de laatste jaren een minder belangrijk gezondheidsprobleem is geworden, wat blijkt uit de daling van de epidemiologische parameters en anderzijds het relatief hoog aantal foutieve positieve intradermoreacties — veroorzaakt door de atypische mycobacteriën — hetgeen een groot aantal oververwijzingen tot gevolg heeft met al de emotionele en sociale gevolgen vandien.

Als risicogroepen werden o.a. weerhouden scholen waarvan de samenstelling van de leerlingenpopulatie een verhoogd besmettingsrisico laat vermoeden.

Deze beslissing gebeurt met akkoord van de geneesheer-inspecteur en na advies van de Coördinatiecommissie voor tuberculosebestrijding. Deze commissies oefenen toezicht uit op de toestand van de tuberculose-endemie en winnen hiervoor alle inlichtingen in.

Tevens coördineren zij de verschillende medico-sociale diensten werkzaam in hun ambtsgebied.

Verder ligt het in de bedoeling de rol van de huisarts als eerstelijns zorgenverstrekker te benadrukken en hem te motiveren voor een degelijke aangifte van elk opgespoord geval aan de sectoriële coördinatiecommissies.

Dat er verschillen zijn in de reglementering tussen de Gemeenschappen van het land komt doordat de tuberculosebestrijding ingevolge de staats Hervorming werd toegewezen aan de Gemeenschappen.

Vraag nr. 36
van 19 juli 1983
van de heer J. VALKENIERS

Departementen van de Gemeenschapsministers — Alcoholhoudende dranken in kantines

Graag vernam ik voor elk van de onder uw bevoegdheid staande diensten of zij beschikken over een kan-

tine waar alcohol houdende dranken worden geserveerd.

Tijdens welke uren en dagen zijn die kantines open en hoelang?

Welke is de dagelijkse gemiddelde omzet van alcoholhoudende dranken?

Zijn daar sterke dranken bij en zo ja, welke en in welke verhouding tot de „lichte alcoholhoudende”?

Hoeveel personen maken gemiddeld gebruik van deze kantine?

Is er in de afgelopen vijf jaar enige verandering geweest in de reglementering van deze kantines en zo ja, welke?

Zijn deze kantines in de afgelopen vijf jaar totaal gesloten geweest of heeft men verbod uitgevaardigd om buiten de middagmaaltijden alcoholhoudende dranken te bestellen?

NB: Deze vraag werd eveneens gesteld aan alle andere Gemeenschapsministers.

Antwoord

Ik kan het geacht lid mededelen dat het antwoord op de hierboven bedoelde vragen negatief is voor alle diensten die onder mijn bevoegdheid staan.

Vraag nr. 38
van 18 juli 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Kankerpreventie — Adviescommissie

Er werd een adviescommissie voor kankerpreventie ingesteld onder het voorzitterschap van professor L. Denis. Deze commissie zou de bedoeling hebben alle aspecten van het kankerprobleem te verzamelen in een computer.

Kan de geachte Minister mij zeggen of in deze commissie ook rekening zal gehouden worden met de bevindingen afkomstig van de niet-toxische geneeswijzen en andere instellingen of private verenigingen wier waarnemingen een nieuwe dimensie in de huidige klassieke benadering kunnen geven?

Antwoord

De Vlaamse Commissie voor Kankerpreventie heeft adviesmogelijkheid over een zeer uitgebreid terrein. Zowel preventieve als curatieve aspecten komen hierbij aan bod.

Wanneer er zich informatie aandient in verband met niet-toxische geneeswijzen of informatie uit andere verenigingen zal de commissie hier zich uiteraard mee moeten bezighouden.

J. LENSSSENS
 GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF-
 MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 82
 van 3 maart 1983
 van de heer N. DE BATSELIER

Oppervlaktewateren — Lozingsvergunningen

De wet van 26 maart 1971 houdende de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging stelt in artikel 45: „Bij een met reden omkleed koninklijk besluit kunnen, in afwijking van de krachtens artikel 3, § 1 genomen algemene reglementen, lozingen worden toegestaan voor een door de Koning te bepalen termijn”. Bovengenoemd artikel is evenwel bij de wet van 22 mei 1979 opgeheven met datum van 1 mei 1982.

Kan de geachte Gemeenschapsminister me mededelen, wat het Vlaamse Gewest betreft,

- hoeveel lozingsvergunningen op basis van dit artikel 45 uitgereikt werden en in welk jaar;
- aan welke bedrijven ;
- om welke lozingen het exact gaat (zowel in kwaliteit als in kwantiteit);
- hoelang de geldigheidsduur was van de vergunning;
- wat voor iedere vergunning „het met reden omkleed besluit” was;
- welke maatregelen er sinds 1 mei 1982 werden genomen om de lozingsvergunningen te regulariseren ;
- of er ooit controle werd uitgevoerd op deze vergunningen? Zo neen, waarom? Zo ja, welke instantie(s) voerde(n) de controle(s) uit? Welke waren de bevindingen? Werd er ooit proces-verbaal van overtreding opgesteld? Zo ja, wat is er geworden van de eventuele processen-verbaal van overtreding?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad het volgende mede te delen.

In het kader van artikel 45 van de wet van 26 maart 1971 werden twee mogelijkheden gebruikt ter afwijking van het Algemeen Reglement (KB 3 augustus 1976) namelijk: enerzijds. koninklijk besluit met toelating voor minder strenge lozingsnormen waarvan sprake in het KB 3/8/76, artikel 10, § 4 en anderzijds een koninklijk besluit dat een verlenging toestaat van de overgangstermijn gesteld in het KB van 3 augustus 1976, artikel 35.

In bijlage gaat een lijst met de nodige gegevens. Ter zake dient gesteld dat deze dossiers geen regularisatie behoeven. Vanaf de einddatum van de toegekende verlenging of vanaf 1 mei 1982 moeten de bedrijven voldoen aan de normale opgelegde lozingsvoorwaarden.

Regelmatig werd opdracht gegeven aan het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie om de nodige controles uit te voeren.

Bij een lozingscontrole wordt geen PV van overtreding opgemaakt, enkel een PV van monstername. De overtreding wordt achteraf vastgesteld. Bleek het een overtreding te zijn, dan werd deze aan de Procureur des Konings overgemaakt. De administratie wordt van eventuele gevolgen van de rechtbank niet op de hoogte gesteld.

Bijlage: De overgangsbesluiten van de vier eerste bedrijven houden geen afwijking in t.a.v. de parameters, maar bevatten enkel een afwijking van de overgangstermijn.

Voor Bayer werden wel minder strenge voorwaarden opgenomen nl. :

- het biochemische zuurstofverbruik in vijf dagen bij 20°C mag 1.000 milligram per liter niet overschrijden
- het gehalte aan zwevende stoffen mag 300 milligram per liter niet overschrijden;

Bijlage

Naam bedrijf	Datum aflevering verlenging	Einddatum van verlenging	Ontvangend water	m ³ max.	Sektor of sektoriële normen	Reden verlenging
1. Metallurgie Hoboken-Overpelt te Hoboken	17/10/80	23/10/80	Schelde	1440 m ³ /d	non-ferro metalen	vertraging in werken
2. Brouwerij Maes te Waarloos	17/10/80	5/7/81	Hessenspoelbeek	2010 m ³ /d	bier- en limonade-bereiding	idem
3. Kippenslachterij NV Vaes - Wolfsdonk	16/12/81	30/4/82	riolering	88 m ³ /d	pluimvee-slachterij	idem
4. Brouwerij Alken te Alken	13/6/78	13/10/82	Hekr	50 m ³ /d	bier- en limonade-bereiding	idem
5. Bayer - Antwerpen	24/3/80	31/12/82	Scheide	130 m ³ /u	petro-chemische nijverheid	onbeschikbaarheid technologie van zuivering

- het gehalte aan apolaire koolwaterstoffen extra-heerbaar met tetrachloorkoolstof mag 25 milligram per liter niet overschrijden;
- het chemische zuurstofverbruik mag 3.000 milligram per liter niet overschrijden;
- de gehalten van de hieronder vernoemde parameters mogen niet overschreden worden:
 - organische gebonden stikstof: 120 milligram per liter;
 - totale stikstof: 180 milligram per liter.

Vraag nr. 83
van 3 maart 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij — Toetredingsplicht der ondernemingen in het kapitaal

Artikel 9, § 3 van de wet van 26 maart 1971 houdende de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, bepaalt dat de ondernemingen, waarvan het afvalwater een grotere verontreinigende belasting heeft dan het door de Koning bepaalde minimum, en die de behandeling ervan aan een zuiveringsstation van de maatschappij opdragen, omdat zij zelf niet voor de zuivering van hun afvalwater wensen in te staan, toetredingsplichtig zijn in de kapitaalvorming van de maatschappij. Bij koninklijk besluit van 23 januari 1974 wordt het minimum van verontreinigende belasting voor de ondernemingen bepaald op 5.000 eenheden verontreinigende belasting.

Artikel 3, § 1, 3° van het koninklijk besluit van 17 april 1981 houdende de vaststelling van de statuten van de VWZ bepaalt dat de verontreinigende belasting vastgesteld wordt aan de hand van de gegevens betreffende het jongste afgesloten boekjaar.

Aangezien daarenboven ondernemingen die niet onder de termen der toetredingsplicht vallen, zoals gestipuleerd in artikel 2, § 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1981 houdende de vaststelling van het aandeel der vennoten in het kapitaal van de VWZ, respijt kregen tot 31 oktober 1982 bij Besluit van de Vlaamse Executieve van 31 maart 1982, om zich te melden bij de directeur van de VWZ — in functie sedert 1 juni 1982 — meen ik te mogen veronderstellen dat op datum van vandaag, de kapitaalsintekening een feit is.

Kan de geachte Gemeenschapsminister me dan ook mededelen, hoeveel ondernemingen toegetreden zijn tot de kapitaalvorming van de VWZ?

Wat is het inschrijvingsbedrag van iedere toegetreden onderneming?

Is de VWZ reeds overgegaan tot de inning der bedragen? Zo ja, is van iedere onderneming het totale inschrijvingsbedrag opgevraagd in één keer? Zo neen, waarom is de inning nog niet gebeurd?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad het volgende mede te delen.

Tot 31 oktober 1982 hadden de ondernemingen de tijd om te melden of zij al dan niet in de termen van de toetredingsplicht in het kapitaal van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij vielen.

Na het verstrijken van genoemde termijn werd door de VWZ een lijst aangelegd met ondernemingen welke zelf hebben gemeld toetredingsplichtig te zijn en een lijst met bedrijven welke hebben gemeld niet in de termen van de toetredingsplicht te vallen.

Daarnaast zijn er de ondernemingen die niet hebben gereageerd.

Omtrent de 3 categorieën van bedrijven (tesamen ongeveer 17.000) wordt momenteel de juistheid van de gegevens nagegaan en een onderzoek ingesteld naar de bedrijven welke niet hebben geantwoord.

Het nagaan van die gegevens en genoemd onderzoek geschiedt aan de hand van een inlichtingsformulier dat onlangs werd opgestuurd naar alle ondernemingen en waarop uiterlijk vóór einde van juni 1983 dient te worden geantwoord.

Eenmaal deze gegevens beschikbaar zal men in de mogelijkheid verkeren de bijdrage per bedrijf vast te stellen overeenkomstig de statuten van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij hetzij andere schikkingen worden getroffen door de bevoegde overheid of wetgever.

Vraag nr. 101
van 30 maart 1983
van de heer J. GABRIELS

Lozingsleiding Genk-Antwerpen — Stand van zaken

In een artikel verschenen in het blad Alumni Lovaniensis wijst Prof. Dr. W. Geysen in een interview op het feit dat het voor hem extreem moeilijk was om aan informatie te geraken in verband met de veiligheidsaspecten enzovoort rond de lozingsleiding Genk-Antwerpen, zgn. 5 miljard-lijn.

Problemen zijn er alom in verband met deze leiding. Een onderzoekscmissie heeft ter zake het nodige onderzoek gedaan rond de tweevoudige vraag:

- hoe kan men alsnog deze pijp laten renderen?
- en op welke wijze kan men deze pijp het best beheren?

Graag had ik van de geachte Minister het volgende vernomen.

1. Hoe is de huidige stand van zaken in verband met de opdracht die de onderzoekscmissie van een vijftal deskundigen heeft verricht? Welke resultaten zijn tot op heden over dit onderzoek ter beschikking?
2. Zijn er nog andere opdrachten gegeven in verband met het gebruik van deze pijpleiding?
3. Zijn er nog ontwikkelingen op het vlak van juridische stappen die in verband met de bouw van deze leidingen werden ingespannen?
4. Op welke termijn denkt men deze leiding in gebruik te nemen?

Antwoord

In antwoord op uw vraag kan ik u het volgende mededelen.

1. De onderzoekscommissie, samengesteld uit vertegenwoordigers van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, dienst Waterbeleid, en van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij onderzoekt op het ogenblik het eindrapport van de werkgroep „Kollektor voor nijverheidsafvalwater langs het Albertkanaal” waarin o.a. een voorstel van lozingsnormen in deze collector is vervat. Hierna zal de commissie contact nemen met de mogelijke gebruikers van de collector teneinde tot een definitieve regeling dienaangaande te komen.
2. Eind januari 1983 werd aan de Antwerpse Waterwerken, in samenwerking met de Dienst voor de collector van het Albertkanaal, opdracht gegeven tot het volledig vullen (hydraulisch uittesten) van de collector met water uit het Albertkanaal. Deze werken zullen waarschijnlijk in de loop van de maand mei beëindigd zijn.
3. Er zijn geen recente ontwikkelingen op juridisch vlak i.v.m. deze collector.
4. De termijn binnen dewelke de eventuele ingebruikneming van de collector zal gebeuren, is afhankelijk van o.a. de resultaten van het onderzoek (punt 1) en van het hydraulisch uittesten van de collector (punt 2).

Zohaast deze resultaten beschikbaar zijn, zal ik hierover dus kunnen uitsluitsel geven.

Vraag nr. 103
van 30 maart 1983
van de heer J. GABRIELS

Zuiveringsstations — Stand van zaken

Het bericht dat het zuiveringsstation Oosterbergen in Tessenderlo zonder water zit doet mogelijk lachwekkend aan, maar verbergt wel de trieste realiteit dat men op soms onbezonnen wijze werken uitvoert.

Graag had ik van de geachte Minister het volgende vernomen.

1. Hoeveel waterzuiveringsstations zijn er gebouwd maar niet in werking gesteld omdat de toevoercollectoren ontbreken?
2. Hoeveel geld heeft men tot op heden moeten uitgeven om herstellingswerken uit te voeren aan waterzuiveringsstations die niet in gebruik zijn vanwege gebrek aan toevoercollectoren?
3. Hoeveel waterzuiveringsstations zijn er momenteel in Limburg operationeel, om hoeveel investeringen ging het tot nu toe en hoeveel inwonerequivalenten zijn hierbij betrokken?
Welke gemeenten zijn dit?
4. Hoeveel aanvragen tot principiële belofte van toelagen zijn er in Limburg?
5. Hoeveel voorontwerpen en ontwerpen zijn er tot op heden ingediend?

Antwoord

In antwoord op de door u gestelde vraag, kan ik u het volgende mededelen.

1. Behalve de door u reeds vermelde rioolwaterzuiveringsinstallatie Oosterbergen te Tessenderlo, werd ook de installatie van de Edegemse beek om dezelfde redenen nog niet in werking gesteld.
2. Tot op heden dienden geen herstellingswerken aan deze installaties te worden uitgevoerd. De routine-onderhoudswerken vallen, zoals voor elke rioolwaterzuiveringsinstallatie, ten laste van het opdrachtgevend bestuur en bij overname door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij ten laste van deze laatste.
3. Op het ogenblik zijn in de provincie Limburg volgende rioolwaterzuiveringsinstallaties in werking : Lommel (35.000 i.e.), Beverlo (10.000 i.e.), Opglabbeek (40.000 i.e.), Genk (35.000 i.e.), Bree (50.000 i.e.), Maasmechelen (8.000 i.e.), Eisden-Vucht (6.000 i.e.), Zonhoven (15.000 i.e.), Koersel (19.000 i.e.), Bocholt (10.500 i.e.) en Overpelt (11.500 i.e.).

Het betreft hier een totaal-investering van ongeveer 560 miljoen frank.

- 4-5. Een lijst m.b.t. de opgave van de actuele toestand inzake gemeentelijke afvalwaterzuivering in de provincie Limburg, zal rechtstreeks aan het geacht lid worden toegezonden. Hierbij dient vermeld dat de principiële belofte wordt verleend bij goedkeuring van het ontwerp.

Vraag nr. 107
van 31 maart 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Rioolzuiveringsstations — Subsidiëring aan 100 % zuiveringsstations

Artikel 10, § 1 van de wet van 26.03.1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging stelt dat de waterzuiveringsmaatschappijen onder meer tot taak hebben de programma's op te stellen en uit te voeren voor de zuivering van het afvalwater van de openbare riolen of waarvan de zuivering haar door de ondernemingen is opgedragen.

Artikel 33 van dezelfde wet stelt dat de Staat bijdraagt in de investeringskosten, door een industriële onderneming gemaakt ter voldoening van de wettelijke eisen inzake bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ofwel omdat die onderneming bij de vestiging in een bepaalde zone voor de zuivering van haar afvalwater om geldige redenen geen gebruik maakt van een installatie van een zuiveringsmaatschappij, ofwel omdat de lozingsvergunning van een reeds gevestigde onderneming deze laatste verplicht tot een speciale behandeling van haar afvalwater. waarvoor aanvullende investeringen vereist zijn. In uitvoering van dit artikel behandelt het koninklijk besluit van 9.04.1975 betreffende de rijksbijdrage in de aanvullende investering waartoe een reeds gevestigde industriële onderneming voor de speciale behandeling van haar afvalwater verplicht is, de mo-

daliteiten van en de subsidiëring aan industriële ondernemingen.

Op dit ogenblik echter is het zo dat er geen subsidiëring meer voorzien is voor de investeringskosten, verbonden aan zuiveringsinstallaties voor industrieel afvalwater.

In deze optiek zou men zich dan ook wel eens een situatie kunnen voorstellen waarbij de installatie(s), nodig voor de gedeeltelijke zuivering van de industriële afvalwaters van een bedrijf (of bedrijven) voorgesteld worden als zijnde een onderdeel van een rioolwaterzuiveringsinrichting, welke dan à rato van 100 % gesubsidieerd wordt met gemeenschapsgelden.

Kan de geachte Gemeenschapsminister me dan ook mededelen aan welke technische en wettelijke criteria een rioolwaterzuiveringsstation als dusdanig moet voldoen om te kunnen genieten van een 100% subsidiëring.

Welke instantie(s) behandelt (behandelen) de dossiers, voorgelegd aan de Gemeenschapsminister, en formuleren hun advies en opmerkingen.

Is de geachte Gemeenschapsminister van oordeel dat de huidige technische en wettelijke criteria volstaan om enerzijds misbruiken te vermijden en anderzijds niet remmend optreden ten overstaan van technologische vernieuwingen? Zo neen, vernam ik graag welke maatregelen hij terzake overweegt?

Antwoord

In antwoord op uw gestelde vraag, kan ik u het volgende mededelen.

De technische en wettelijke criteria waaraan een rioolwaterzuiveringsinstallatie moet voldoen om te kunnen genieten van een 100%-subsiëring zijn bepaald door enerzijds het koninklijk besluit van 20 december 1976 wat het ambtsgebied van de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken betreft en het koninklijk besluit van 23 juli 1981 voor het ambtsgebied van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij.

Eerstdaags leg ik aan de Vlaamse Executieve een ontwerp van subsidiëringbesluit ter goedkeuring voor dat deze beide besluiten opheft en dat van kracht wordt zowel voor de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij als voor de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken.

Ingevolge mijn omzendbrief AW 83-1 dienen vanaf 1 februari 1983 alle nieuwe voorontwerpen, ontwerpen en aanbestedingsdossiers van infrastructuurwerken inzake waterzuivering te worden behandeld door de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken en de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij.

Vraag nr. 110
van 21 april 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij — Opdrachtgevend bestuur

De wet van 26 maart 1971 houdende de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

aangevuld bij decreet van 23 december 1980 houdende bijzondere bepalingen eigen aan het Vlaamse Gewest, belast de waterzuiveringsmaatschappijen, elk voor hun gebied, met onder meer het opmaken, laten opmaken en uitvoeren van de plannen van nieuwe installaties.

In overeenstemming met het koninklijk besluit van 23 juli 1981 betreffende de subsidiëring van bepaalde werken, leveringen en diensten, die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de ondergeschikte besturen of ermee gelijkgestelde rechtspersonen worden uitgevoerd, kan de heer Gemeenschapsminister, binnen de perken van de begroting van het Vlaamse Gewest, aan een ondergeschikt bestuur toelagen verlenen voor het uitvoeren van bepaalde opdrachten, die door of op initiatief van het bestuur worden uitgevoerd. Zo stelt betreffende koninklijk besluit het subsidiëringpercentage op 100 percent voor het bouwen, vergroten of verbouwen van zuiveringsinstallaties voor normaal huisafvalwater, afkomstig van de openbare riolen, eventueel vermeerderd met maximum 50 percent afvalwater, ander dan normaal huisafvalwater; het aansluiten van de rioolnetten op de afvalwaterzuiveringsinstallaties; het afvoeren van het gezuiverde afvalwater; het leveren van alle reserve- en wisselstukken, nodig voor een veilige inwerkingstelling van de installaties; de optimalisatiestudies, uitgevoerd met akkoord van de Gemeenschapsminister.

Het koninklijk besluit van 15 oktober 1981 tot bepaling van de datum waarop de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij haar activiteit aanvangt, stelt 28 oktober 1981 voorop en de oprichtingsakte van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij (Belgisch Staatsblad van 20 november 1981) vermeldt eveneens de geciteerde datum.

Het is dan ook duidelijk dat vanaf 28 oktober 1981 de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij het ondergeschikt bestuur is dat fungeert als opdrachtgevend bestuur van rioolwaterzuiveringsstations en collectoren in haar ambtsgebied, wiens projecten voor 100 percent subsidiëring in aanmerking komen.

Mag ik dan ook de geachte Gemeenschapsminister uitnodigen me op de volgende vragen een antwoord te verschaffen.

- Aan welke zuiveringsprojecten hebt u vanaf 28 oktober 1981, uw vaste belofte van subsidiëring verleend? Welke instantie was opdrachtgevend bestuur?
- Welke zuiveringsprojecten waaraan u een 100 percent subsidiëring toezegde, werden sinds 28 oktober 1981 toegewezen voor uitvoering der werken? Welke instantie was opdrachtgevend bestuur?
- Wat gaat er gebeuren met de projecten hierboven gemeld, met als eventueel opdrachtgevend bestuur een gemeente of intercommunale?
- Aan welke zuiveringsprojecten waarvan de toewijzing van de uitvoering der werken dateert na 28 oktober 1981, werd het beloofde subsidiebedrag uitbetaald? Welke instantie mocht de subsidie in ontvangst nemen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag dd. 21/4/1983 heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad het volgende mede te delen.

Vooreerst wil ik het geachte lid erop wijzen dat de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken en de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, opgericht in het kader van de wet van 26/3/1971, publiekrechtelijke verenigingen met rechtspersoonlijkheid zijn, onderworpen aan de regels die bij wet van 16/3/1954 betreffende de controle op sommige organismen van openbaar nut zijn opgelegd aan de instellingen bedoeld in artikel 1, littera B van die wet.

In tegenstelling met wat het geachte lid beweert, kunnen het derhalve niet deze twee maatschappijen zijn die genoemd worden bij de ondergeschikte besturen in artikel 2, § 2, b) van het koninklijk besluit van 23/7/1981 betreffende de subsidiëring van bepaalde werken. Trouwens dit besluit heeft het koninklijk besluit van 20/1/1976 tot bepaling van de voorwaarden en modaliteiten van de financiële staatsbijdrage in de investeringsuitgaven van de WZK niet opgeheven.

Gezien er derhalve enerzijds geen uitvoering was gegeven aan artikel 16 van de wet van 26 maart 1971 met betrekking tot de VWZ, en om anderzijds de bijdrage van het Gewest in de investeringsuitgaven van de WZK en de VWZ op een eenvormige wijze te regelen, heeft de Vlaamse Executieve in zitting van 2 mei 1983 het Executieve-besluit goedgekeurd tot bepaling van de voorwaarden en de modaliteiten van de financiële gewestbijdrage in de investeringsuitgaven van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij en de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken.

Wat de vragen van het geachte lid betreft kan ik het volgende mededelen.

1. Door mijn geachte voorganger werden na 28/10/1981 nog volgende vaste beloftes van toelagen gegeven :
 - 1.1. Zuiveringsstations : Alken
 - 1.2. Collectoren :
 - Gent (Voormuide)
 - Oudenaarde (lozingskunstwerk)
 - Neerpelt (persleiding Herent)
 - DDS (collector Denderbelle)
 - Nevele (collector afleidingskanaal)
 - Kasterlee (persleiding)
 - Mechelen (pompstation)
 - Zeke (toevoercollector)
2. Ikzelf heb sinds mijn ambtsaanvaarding volgende vaste beloftes van toelagen gegeven:
 - 2.1 Zuiveringsstations :
 - Berlare
 - Dendermonde
 - Oudenaarde
 - Zeke
 - 2.2. Collectoren :
 - Berlare (N-Z)
 - Berlare (Groene Dijk)
 - Lille (lot 1)
 - Aalst (lot 1 C/F)
 - Bree (Meeuwen)
 - Dendermonde (1 A)

Genk (lot 1)
 Kalmthout (Nieuwmoer)
 Laarne (collector)
 Lanaken (Tourne Bride)
 Lier (Molenstraat)
 Lommel (Tuintwijk)
 Mechelen (Lot 1)
 Schoten (Deurnevoetweg)
 St.-Niklaas (Ruildamstraat)
 Zeke (Oost omleiding)
 Zelzate (Oost)
 Gent (Rozebroekbeek)
 Mortsel (Koude Beek)
 Waarloos (Maesstraat)
 Weelde (Ravels)
 Bree (lot 5)
 Dendermonde (Baasrode)
 Herentals (Wiekevorst)
 Kontich (Bautersembeek)
 Nijlen (fijnrooster)
 Merelbeke (Ringvaart)
 Aalter (Sporweg)
 Lokeren (Lochristi)
 Riemst (Lafelt)
 Vilvoorde (Zenne)
 Genk (Stiernerbeek)
 Herentals (Poederleesteenweg)

3. Alle bovengenoemde projecten, uitgezonderd deze voor de zuiveringsinstallatie van Oudenaarde en Alken, werden door de opdrachtgevende besturen (respectievelijke gemeenten en intercommunales) toegewezen.
4. Met mijn omzendbrief AW/83-3 die op de zitting van de Vlaamse Executieve van 27.4.1983 werd goedgekeurd, wordt de overname van de dossiers waarvoor een vaste belofte van toelage werd gegeven na 29.10.1981, geregeld.
5. Voor de bedoelde werken werden de toelagen allemaal verleend onder de vorm van kapitaalstoelagen. Voor de in uitvoering zijnde installaties worden de toelagen normaal vereffend aan de opdrachtgevende besturen op voordracht van maandelijks vorderingsstaten.

Vraag nr. 123
van 28 april 1983
van de heer P. PEETERS

Zuiveringsstation van Fabelta-Ninove— Stillegging

Sedert enkele maanden zou het zuiveringsstation bij Fabelta-Ninove buiten gebruik zijn, zodat alle afvalwater rechtstreeks in de Dender wordt geloosd. Indien deze informatie juist is zou dit een weinig stichtend voorbeeld zijn vanwege de Staat die meer dan de helft der aandelen in Fabelta bezit. Kan de geachte Minister mededelen of deze informatie met de werkelijkheid overeenkomt, en zo ja, wat hij zal doen om aan deze lozing van ongezuiverd afvalwater een einde te laten stellen?

Antwoord

In antwoord op uw vraag kan ik u het volgende mededelen.

Het waterzuiveringsstation van Fabelta-Ninove werd getest vanaf 1 juni 1982 tot september 1982. De definitieve opstarting gebeurde kort daarna. Omdat het station de normale kinderziekten doormaakte, werden regelmatig verbeteringen aangebracht waardoor stillegging voor een beperkte tijdspanne geboden was.

Het station was in de maand september 1982 gedurende 524 uur op 720 in werking; in oktober was dat 612 uur op 744; in november werkte het station volledig; in december 684 uur op 744.

In januari 1983 werden grote herstellingen uitgevoerd door de aannemer waardoor het slechts 146 uren op 744 werkte, in februari draaide het station full-time; in maart 682 uur op 743 en in april 519 uur op 720.

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat, met uitzondering van de maand januari, het station normaal werkte met regelmatige interrupties i.v.m. het bereiden van $\text{Ca}(\text{OH})_2$. Vooral dit laatste zorgt voor problemen: men vertrekt van CaO en deze kalk wordt geblust, t.t.z. omgezet tot $\text{Ca}(\text{OH})_2$. De kalk blijft moeilijk in oplossing en zet zich constant af op de binnenwand van de leidingen.

Het bedrijf stelt evenwel alles in het werk om op de kortst mogelijke termijn alle moeilijkheden op te lossen en te voldoen aan de lozingsvergunning.

Uiteraard kan niet worden ontkend dat tijdens de beperkte tijdspanne dat het station niet werkte, ongezuiverd afvalwater in de Dender terecht kwam.

Een oplossing moet nagestreefd worden om deze lozingen in de toekomst te vermijden.

**Vraag nr. 126
van 5 mei 1983
van de heer N. DE BATSELIER**

Oppervlaktewater — Lozingsvergunningen en controles

In het Belgisch Staatsblad van 24 juli 1979 verscheen de wet van 22 mei 1979 houdende de verlenging van de overgangs-, wijzigings- en opheffingsbepalingen van de wet van 26 maart 1971 tot uiterlijk 30 april 1982. Dit houdt in dat ook artikel 49 van de wet van 26 maart 1971 houdende de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging — „De wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging, gewijzigd bij de wetten van 1 juli 1955 en 2 juli 1956 wordt opgeheven. De besluiten en reglementen genomen ter uitvoering van de wet van 11 maart 1950 blijven echter van kracht tot de dag waarop zij door de Koning uitdrukkelijk worden opgeheven” — sedert 1 mei 1982 uitgedoofd is.

Verwijzende naar mijn schriftelijke vraag nr. 69 van 2 februari 1983 en het door u gegeven antwoord, kleef ik de stelling aan dat alleszins sedert 1 mei 1982 een lozingsvergunning, afgeleverd door het Ministerie van Openbare Werken, Bestuur der Waterwegen, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 1950 een onwettelijke lozingsvergunning is.

Overeenkomstig artikelen 2 en 5 van de wet van 16 maart 1971 is dan ook enkel de lozing van afvalwater toegelaten waarvoor vergunning verleend is overeenkomstig de bepalingen van deze wet, zoniet stelt de lozer zich bloot aan de strafmaatregelen zoals bepaald in artikel 41 van deze wet.

Is de geachte Gemeenschapsminister dan ook niet de mening toegedaan dat zich tevens een prioritaire controle van de lozingsvoorwaarden van bewuste bedrijven opdringt? Eerder dan een louter „administratieve” uitreiking van een nieuwe lozingsvergunning ter regularisatie. Het niet-bezitten van een wettelijke lozingsvergunning — op zichzelf reeds strafbaar — betekent immers geenszins dat de lozing niet zou moeten voldoen aan de lozingsvoorwaarden zoals gestipuleerd in het algemeen reglement voor het lozen van afvalwater in de gewone oppervlaktewateren, in de openbare riolen en in de kunstmatige afvoerwegen voor regenwater (koninklijk besluit van 3 augustus 1976).

Welke concrete maatregelen hebt u dan ook genomen of overweegt u te nemen om de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij toe te laten in een minimum van tijd, een einde te stellen aan de ongebreidelde lozingen van hoogst vervuilend industrieel afvalwater volgens het principe „de vervuiler wordt betaald”?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag, kan ik hem het volgende mededelen.

Overeenkomstig artikel 36, alinea 2 van het koninklijk besluit van 3 augustus 1976 houdende algemeen reglement voor het lozen van afvalwater in de gewone oppervlaktewateren, in de openbare riolen en in de kunstmatige afvoerwegen voor regenwater, blijven de voorwaarden bepaald krachtens de wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging geldig tot op de datum waarop de nieuwe voorwaarden van voornoemd besluit zullen moeten worden nagekomen.

Krachtens de wet van 22 mei 1979 houdende verlenging van de overgangsbepalingen van de wet van 26 maart 1971, vervalt na 30 april 1982 het hoofdstuk VIII van het voornoemd KB van 3 augustus 1976.

Gezien de directeurs van de twee waterzuiveringsmaatschappijen bevoegd zijn voor het afleveren van lozingsvergunningen, dienen de aanvragen door hen beantwoord te worden.

Het zijn de twee maatschappijen die krachtens de wet van 26 maart 1971 en het decreet van 23 december 1980 in de eerste plaats belast zijn met het toezicht op de lozingen van afvalwater die onderworpen zijn aan vergunning.

**Vraag nr. 127
van 5 mei 1983
van de heer N. DE BATSELIER**

Collectoren en totaal rioleringsplannen (TR P's) — Subsidiëring

Het koninklijk besluit van 23 juli 1981 houdende de subsidiëring van bepaalde werken, leveringen en

diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van ondergeschikte besturen of ermee gelijkgestelde rechtspersonen worden uitgevoerd, stelt in arti kcl 3 een subsidiëringspercentage van 100% voor het aansluiten van de rioolnetten op de afvalwaterzuiveringsinstallaties. De Minister bepaalt evenwel de normen van de werken die als aansluiting in aanmerking komen. Artikel 4 van hetzelfde koninklijk besluit stelt een percentage van 60% vast, voor het aanleggen en verbeteren van rioleringen en hemelwaterafvoerleidingen, overeenkomstig het door de bevoegde minister goedgekeurd totaal rioleringsplan.

Welke zijn de normen die de Gemeenschapsminister hanteert om een onderscheid te maken tussen enerzijds collectoren (100% subsidiëring) en anderzijds rioleringswerken (60% subsidiëring)?

Hoeveel ontwerpen van gemeentelijke TRP's zijn er momenteel door de bevoegde Minister goedgekeurd? Welk percentage maakt dit uit van het aantal bij de administratie ingediende ontwerpen van TRP's?

Wat is de gemiddelde tijdsduur die er verloopt tussen een door de bevoegde Minister goedgekeurd ontwerp TRP en het door de gemeentelijke overheid goedgekeurde ontwerp?

Hoeveel gemeenten resten er nog, die nog niet beschikken over een door hen goedgekeurd ontwerp TRP?

Aangezien de uitvoering van het TRP een gemeentelijke aangelegenheid is, en de aanleg van collectoren en rioolwaterzuiveringsstations een aangelegenheid van de waterzuiveringsmaatschappijen, ligt uiteraard het initiatief bij genoemde onderschikte besturen. Op welke wijze gebeurt dan ook de noodzakelijke coördinatie tussen beiden?

Wat zijn de prioriteitscriteria die de geachte Gemeenschapsminister voorlegt aan de gemeenten ter uitvoering van het TRP?

Bij de bouw van een nieuwe woonwijk bijvoorbeeld zou een gemeente wel eens geneigd kunnen zijn om de riolering van de woonwijk niet aan te sluiten op het bestaande rioleringsstelsel en het rioolwater rechtstreeks te lozen op het oppervlaktewater. Hoe kan de geachte Gemeenschapsminister dergelijke praktijken beletten?

Wat is het gemiddelde percentage van de op het rioleringsstelsel aansluitbare woningen in het Vlaamse Gewest?

Wat de niet aansluitbare woningen betreft, is de vervuilingslast belangrijk of eerder marginaal voor het ontvangende oppervlaktewater?

Is het, rekening gehouden met de huidige stand van zaken in het Vlaamse Gewest, aangaande de zuivering van huishoudelijk afvalwater, de beschikbare financiële middelen en technologische mogelijkheden, reeds opportuun om de verspreide lozingen aan te pakken? Zo ja, hoe denkt de geachte Gemeenschapsminister deze problematiek te behandelen, rekening gehouden met de vigerende werkgeving terzake?

Antwoord

In antwoord op de door hem gestelde vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Rioolleidingen die dienst doen als verzamelstreng van rioolbekkens in een zuiveringssector en het afvalwater afvoeren naar een bestaande of nog te bouwen rioolwaterzuiveringsinstallatie, komen in aanmerking voor subsidiëring à rato van 100%, op voorwaarde dat het louter gemeentelijk belang overschreden wordt. Deze gegevens blijken uit de TRP's. Dergelijke rioolleidingen worden dan als „collectoren” aangeduid.

Op dit ogenblik zijn 24 ontwerpen van TRP's definitief goedgekeurd. Dit is ongeveer 50% van de bij de administratie ingediende ontwerpen. Nog 227 gemeenten beschikken niet over een goedgekeurd TRP. De TRP's komen vooral tegemoet aan gemeentelijke noden. Collectering van afvalwater, overstorting, berging en rioolwaterzuiveringsinstallaties vormen aspecten waarmee onvoldoende kon rekening gehouden worden in de TRP's. Het is duidelijk dat het Algemeen Waterzuiverings Programma (AWP) een primaire structuur biedt voor de verzameling van rioolwater en regenwater. In het kader van het AWP zal terug de link gelegd worden met de TRP's. Op dit ogenblik wordt dan ook een nieuw voorstel uitgewerkt om de goedkeuring van de TRP's verder te zetten.

De coördinatie tussen de uitvoering van het AWP en het TRP berust bij de diensten die de subsidiëringdossiers behandelen. Zowel bij het opmaken van de TRP's als bij het uitwerken van de AWP's zijn deze diensten betrokken.

De uitvoering van de TRP's blijft steeds een gemeentelijke aangelegenheid voor zover zij samenvalt met andere gemeentelijke infrastructuurwerken hetgeen niet zal beletten om prioritair leidingen aan te leggen die het noodzakelijk complement vormen om collectoren en rioolwaterzuiveringsinstallaties te voeden.

Ook moet elke nieuwe woonwijk ingeplant zijn zoals bepaald in de gewestplannen. Deze gewestplannen vormen de basisstructuur voor de TRP's en de AWP's. Indien nog geen verzamleiding of rioolwaterzuiveringsinstallatie de lozing van dergelijke woonwijk opvangt, zal deze tijdelijke toestand geregeld worden volgens het nieuwe decreet op de verontreiniging van oppervlaktewateren dat op dit ogenblik in voorbereiding is.

Het percentage van aansluitbare woningen is afhankelijk van de interpretatie van de term „aansluitbaar”. Indien „aansluitbaar” begrepen wordt als „aansluitbaar op een rioleringsstelsel dat afvalwater naar een centrale, grote rioolwaterzuiveringsinstallatie” afvoert, dan bedraagt het aantal aansluitbare woningen 70 tot 80 percent. De vervuilingslast afkomstig van het niet-aansluitbare gedeelte is al dan niet marginaal in functie van de plaatselijke situatie. In drinkwaterwinningsgebieden bijvoorbeeld kan deze vervuiling een belangrijke impact hebben.

Rekening houdend met de huidige stand van zaken mag de aanpak van verspreide lozingen niet verwaarloosd worden enerzijds omdat sommige acute problemen moeten opgelost worden, anderzijds om voldoende know-how en exploitatie-ervaring op te doen voor de toekomst.

Vraag nr. 130
van 10 mei 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Noord- Limburg -- Kwik- en cadmiumvervuiling

Het Belang van Limburg bracht half maart 1983 een belangwekkende reportage over de cadmiumvervuiling in Noord-Limburg.

Dr. Hendrickx zegt in dit artikel dat in het slib van de Nete enorme concentraties kwik gevonden zijn. Deze situatie zou de beleidsmakers op het hoogste niveau niet onbekend zijn. Ze zouden er zelfs mee vertrouwd zijn, aldus Dr. Hendrickx.

Een ambtenaar-scheikundige van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie zou ooit op een vergadering in Limburg gezegd hebben dat hij nog nooit van samenwerking tussen ministeries heeft gehoord.

1. Wat kan de geachte Minister antwoorden op de aantijgingen van Dr. Hendrickx en de ambtenaar-scheikundige?
2. Kwik- en cadmiumlozingen zijn verboden en toch zit de bodem van Noord-Limburg flink gevuld met cadmium en zou het slib van de Nete zeer veel kwik bevatten.

Kan hiervoor een verklaring gegeven worden?

Antwoord

In antwoord op de door hem gestelde vragen, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Daar ik mij terdege bewust ben van de door u aangehaalde problematiek heb ik begin van dit jaar de werkgroep „Pollutie door zware metalen in Noord-Limburg” opgericht die tot taak heeft gekregen de reeds beschikbare onderzoeksgegevens te inventariseren en te evalueren, de bronnen van de vervuiling op te sporen en aanbevelingen te doen voor eventueel te nemen maatregelen. In deze werkgroep zetelen alle betrokken diensten. Er wordt gewerkt op vier domeinen, nl. lucht, water, vegetatie en bodem, teneinde het probleem in al zijn aspecten te kunnen onderzoeken.
2. De herkomst van de zware metalen o.a. cadmium in de bodem is o.a. te verklaren door de vroegere verontreiniging van de zinkfabriek te Budel (Nederland) en de ontmantelde zinkfabriek op de Hoge Maatheide te Lommel. Ook de zinkassen die op vele plaatsen in de Kempen bij de aanleg van wegen werden gebruikt, zouden aan de basis kunnen liggen van het huidige probleem evenals andere factoren die nu het voorwerp uitmaken van het onderzoek door bovengenoemde werkgroepen.

In dit verband kan ik het geachte lid mededelen dat kortelings verschillende rapporten kunnen worden verwacht. Zodra ik hiervan in het bezit ben, zal ik het geachte lid hiervan in kennis stellen.

Vraag nr. 133
van 10 mei 1983
van de heer I. VAN BELLE

A rondissement Gent- Eeklo -- Rioolwaterzuiveringsinstallaties

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister hoeveel rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI) er voorzien zijn in het arrondissement Gent-Eeklo.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij tevens mededelen:

1. de stand van de dossiers;
2. welke de kostenramingen zijn;
3. welke eventuele aanbestedingen er zullen doorgaan of in het vooruitzicht gesteld worden;
4. welke de eventuele begin- en einddatum is der geplande werken?

Antwoord

In antwoord op de door hem gestelde vraag, heb ik de eer het geacht lid een overzicht te geven van de 18 geplande rioolwaterzuiveringsinstallaties die voorzien worden in het arrondissement Gent-Eeklo.

1.-2. Volgens stadia waarin de dossiers verkeren :

— In stadium van voorstudie zijn:

1. Merelbeke
2. Asper-Gavere
3. Melle
4. Moerbeke
5. Lovendegem
6. Evergem
7. Zomergem
8. Deinze
9. Zulte
10. Boekhoute
11. Watervliet
12. Destelbergen : 120.000 inwonersequivalenten (i.e.)

— In stadium van voorontwerp zijn:

13. Nevele : 30.000 i.e.;
raming : 137 miljoen F.
14. St.-Denijs-Westrem : 40.000 i.e. ;
raming: 141 miljoen F.

— In stadium van ontwerp is:

15. Gent (Ossemeersen): 175.000 i.e.
in uitvoering: 235 miljoen
afwerkingsfase : 600 miljoen (aanbesteed)

— In werking:

16. Aalter: 52.000 i.e.
17. Drongen: 6.000 i.e.
18. Zelzate: 20.000 i.e.

Ramingen van de kostprijs worden slechts gemaakt vanaf het voorontwerpstadium.

3. Voorziene vastleggingen in 1983 zijn :

- pompstation Eeklo : 116 miljoen
- Gent: 600 miljoen (betreft afwerking 1ste fase).

4. De aanvangstermijn van de werken is niet vastgelegd en zal bepaald worden in overeenstemming met de conclusies die eind '83 genomen worden nadat het Algemeen Waterzuiveringsprogramma opgesteld is.

Vraag nr. 135
van 11 mei 1983
van de heer G. ANTHUENIS

Adegem — Bacteriologische waterverontreiniging

Brucellose is een zwaar besmettelijke ziekte bij runderen waarvan ook sporen terug te vinden zijn in de melk. Verschillende vormen zijn ook besmettelijk voor de mens.

Deze ziekte werd in 1975, 1982 en 1983 gemeld op landbouwbedrijven te Adegem. Daardoor moesten verschillende dieren worden afgeslacht, wat een niet onbelangrijke schadepost betekende voor de betrokken landbouwers.

Verschillende deskundigen zijn van oordeel dat deze ziekte haar ontstaan vindt bij het NML Het Slachthuis van Adegem, dat haar sterk verontreinigd afvalwater loost in de omliggende beken. De getroffen landbouwbedrijven liggen ook aan deze beken. Een onoordeelkundige reiniging van deze beken kon deze gevaarlijke besmettingstoestand niet keren, integendeel.

Door de betrokken landbouwers werden reeds processen ingespannen, echter zonder afdoend resultaat. De Provinciale dienst van volksgezondheid te Gent werd eveneens verwittigd.

Kan de geachte Minister mij meedelen hoever het staat met deze zaak en hoe hij in de zeer nabije toekomst denkt deze toch wel erg belangrijke vorm van milieuvervuiling met gevaar voor de volksgezondheid op te lossen?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag, kan ik hem mededelen dat het slachthuis Van Landschoot te Adegem sedert 21 april 1977 over een lozingsvergunning beschikt voor lozing in de waterloop nr. 433 (3de categ.).

De overgangperiode van de vergunning verliep op 21 augustus 1980, d.w.z. dat het afvalwater van het bedrijf op die datum moest voldoen aan de normen opgelegd in de vergunning.

Het bedrijf heeft evenwel geen ernstige saneringsmaatregelen genomen. Meermaals werden dan ook processen-verbaal tegen de firma opgemaakt wegens overtreding van de lozingsvergunning.

In verband met de aanwezigheid van *Brucella*-ziektekiemen in het geloosde water kan noch door het Provinciaal laboratorium voor dierenziektebestrijding Torhout, noch door het NIDO-Brussel enig uitsluitsel worden gegeven gezien de zeer hoge graad van bacteriologische besmetting met banale ziektekiemen.

De analyses van het onderzocht afvalwater gaven volgende bacteriologische verontreiniging :

Totale coli: $24.10^6/100$ ml
 Fecale coli : $6,6.10^6/100$ ml
 Fecale streptokokken : $3,2.10^6/100$ ml
 Salmonella : aanwezig in 100 ml.

Gezien de aard van de verontreiniging en de ernst van de situatie, heb ik het bedrijf ervan in kennis gesteld dat ik artikel 39 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren zal toepassen indien niet onmiddellijk de nodige maatregelen worden genomen om uiterlijk tegen 31 december 1983 afvalwater te lozen conform aan de opgelegde voorwaarden.

De Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken kreeg opdracht met ingang van 1 januari 1984 de lozingsvergunning te schorsen en de verontreinigende bedrijfsonderdelen te verzegelen zo het bedrijf tegen die datum niet aan bovengenoemde voorwaarden zou voldoen.

Vraag nr. 138
van 17 mei 1983
van de heer W. KUIJPERS

De Leibeek — Lozing van afvalwater

De Leibeek vertrekkend uit het Herentse loopt doorheen Wilsele-hoek onder het kanaal Leuven-Mechelen om aan de Broekstraat te Wijnmaal uit te monden in de Dijle.

1. Mag ik u vragen de bevuilding van deze beek te willen onderzoeken en mede te delen wie met toelating in deze waterloop loost?
2. Is het de Minister bekend dat de Firma Coppens (Remy) het inzicht heeft een lozingspunt te verleggen vanuit hogergenoemde beek naar de bezinkingslussen van het voormalige Remybedrijf? Kent de Minister de gevolgen hiervan voor het betrokken watergebied?
 - a. Bezit het huidige bedrijf een lozingstoelating voor de Leibeek? Zo ja, onder welke voorwaarden? Werden er van de huidige lozingen reeds staalonderzoeken uitgevoerd? Zo ja, met welke vaststellingen? Zo neen, zullen deze uitgevoerd worden?
 - b. Vindt de Minister niet dat de biotoop-waarde van de oude Dijle-arm en de bezinkingsputten — een unieke verblijfplaats voor honderden trek-, broed- en waadvogels — te allen prijze dient beschermd te worden? Zo ja, welke beschermende maatregelen zal hij laten uitvoeren?

Antwoord

In antwoord op de door hem gestelde vraag, heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Het enige bedrijf dat een vergunning bezit om afvalwater te lozen in de Leibeek is de firma Remy Products te Wijnmaal. Deze vergunning werd afgeleverd op 2 december 1977.
2. De firma Remy Products heeft inderdaad plannen om haar lozingspunt naar de oude Dijle-arm te

verleggen. De gevolgen hiervan voor het watergebied in kwestie zijn niet gekend omdat de firma nog geen uitsluitsel kan geven over het waterzuiveringssysteem dat zij zal uitbouwen. Eventuele hinder voor het bestaande ecosysteem zal afhangen van het zuiveringsrendement van de afvalwaters vóór zij in de betrokken lagunes geloosd worden.

- a. In de lozingsvergunning die aan het bedrijf werd afgeleverd zijn de sectoriële voorwaarden opgenomen voor zetmeelproducenten en zetmeelverwerkende bedrijven Zoals bepaald bij koninklijk besluit van 22 april 1977.

Op 12 mei jongstleden werd door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij een staalname verricht. Uit de analyseresultaten blijkt dat het bedrijf in overtreding is. Het dossier zal volgens de procedure, bepaald in de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, afgehandeld worden.

- b. De biotoop die op dit ogenblik in de lagunes en de oude Dijle-arm aanwezig is, is van recente oorsprong. Tot 1980 immers deden de vijvers ook dienst als vóórzuivering van het Dijlewater dat vervolgens voor industriële doeleinden werd gebruikt.

Vermits de bedoelde gronden in privé-bezit zijn, is de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van het oppervlaktewater hier niet van toepassing. Deze wet regelt immers alleen de bescherming van de wateren van het openbaar hydrografisch net en van de kustwateren.

Het afleveren van een lozingsvergunning in deze privé-lagunes en vijvers valt derhalve niet onder de bevoegdheid van de directeur van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij. Het betreft hier dus een aangelegenheid die tussen het bedrijf en de eigenaar van de kwetsieve gronden dient geregeld.

De Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij zal ten gepaste tijde wel onderzoeken in hoeverre de bedoelde vijvers ingevolge deze lozing zelf afwateren in een openbaar oppervlaktewater. In voorkomend geval dient de eigenaar van deze vijvers een lozingsvergunning aan te vragen bij de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij.

Vraag nr. 141
van 27 mei 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Vervuiling van de Schelde — Lozingsvoorwaarden

Verwijzend naar het antwoord van Staatssecretaris F. Aerts op mijn parlementaire vraag nr. 88 dd. 1/3/1983, zou ik graag een antwoord van de geachte Gemeenschapsminister krijgen op volgende vragen.

- Op basis van de in België bestaande wetgeving, worden voor de lozingen van afvalwater zogenoemde emissienormen gehanteerd als basis voor

de voor iedere individuele lozing opgelegde lozingsvoorwaarden.

Kan de geachte Gemeenschapsminister me bevestigen of er voor de tientallen (of zijn het honderden?) bestaande lozingen op de Schelde een totaalstudie verricht is, waarbij de globale impact van al deze lozingen op de kwaliteit van het Scheldewater afgeleid werd? Indien een dergelijke studie bestaat, is het dan zo dat de lozingsvoorwaarden voor iedere individuele lozing resulteren uit onder andere deze studie? En uiteraard de gestelde kwaliteitsobjectieven? Indien een dergelijke studie niet bestaat, vernam ik graag de redenen hiervoor?

- Wat in het bijzonder de koelwaterlozingen van elektriciteitscentrales betreft, dienen volgens artikel 8 van het koninklijk besluit van 6.8.1976 houdende het algemeen lozingsreglement, de lozingsvoorwaarden bepaald te worden per koninklijk besluit voor iedere centrale afzonderlijk door de Ministers met nationale en regionale bevoegdheid. Ik vernam dan ook graag hoeveel lozingen van koelwater van elektriciteitscentrales er op dit ogenblik gebeuren op de Schelde, aan welke voorwaarden deze lozingen onderworpen zijn, hoe deze bepaald worden en in welk jaar en door welke instantie de lozingsvergunningen uitgereikt werden?
- Wat in het bijzonder de lozingen van industrieel afvalwater betreffen, wens ik te vernemen of de voorgenomen lozingen van industrieel afvalwater via de collector van het Albertkanaal aan een nauwgezette impactstudie (dus rekening gehouden met de andere bestaande lozingen) onderworpen werd of zal worden?

Antwoord

Ik heb de eer het geacht lid mede te delen dat ik de twee waterzuiveringsmaatschappijen heb gevraagd, een inventarisatie van de koelwaterlozingen te maken. Zodra deze gegevens beschikbaar zijn, zal u hierover geïnformeerd worden.

Voor het afleveren van de lozingsvergunningen op de Schelde is tot nog toe geen totaalstudie verricht. Het opzetten van dergelijk project is maar mogelijk indien voldoende personeel en aangepaste informatica-apparatuur ter beschikking is.

De vroegere Dienst voor Zuivering Afvalwater van het Ministerie van Volksgezondheid, heeft nooit over één van beide beschikt. Sinds de oprichting van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij is voor wat het grondgebied van het Vlaamse Gewest betreft de bevoegdheid inzake afleveren van de lozingsvergunning in handen van de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken en de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij.

Het uitvoeren van een totaalstudie, waarvan hierboven sprake, behoort nu wel tot de mogelijkheden, meer nog, het is een absolute noodzaak om het waterzuiveringsbeleid op een planmatige wijze uit te voeren. Met dit voor ogen heb ik vorig jaar alle betrokken overheidsdiensten bijeen geroepen en de opdracht gegeven het AWP (Algemeen

Waterzuiveringsprogramma) vast te leggen. Hierbinnen worden alle noodzakelijke parameters die een rol spelen in het waterkwaliteitsbeheer, niet alleen verzameld maar ook tegenover elkaar afgewogen en dit laat mij toe die maatregelen te nemen of te doen namen die het grootste effect hebben op de verbetering van de kwaliteit van de waterloop.

Dit AWP zal ook toelaten te bepalen welke de impact is van een lozing op de waterloop en van een wijziging van die lozing zodanig dat elke lozingsaanvraag eindelijk zal kunnen bestudeerd worden in functie niet allen van de kwaliteit en de kwantiteit van de ontvangende waterloop, maar ook van de andere lozingen die er zich op- en afwaarts van bevinden.

Met betrekking tot de eventuele lozing van industrieel afvalwater via de collector van het Albertkanaal in de Schelde is momenteel een impactstudie in uitvoering.

Vraag nr. 147
van 2 juni 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Drinkwatervoorziening — Bedreiging voor de volksgezondheid

Water is levensnoodzakelijk en het wordt steeds duidelijker dat zonder zuiver water het leven onmogelijk wordt. De zure regens, de scheikundige bemesting, de industriële- en huishoudelijke lozingen die het grond- en oppervlaktewater ernstig bezoedelen, stellen vele levensvormen zwaar op de proef.

Om het water enigszins drinkbaar te maken, wordt er beroep gedaan op chloor en wie weet op welke andere scheikundige middelen.

De Franse ingenieur-waterkundige, de heer Louis-Claude Vincent, meent te weten dat het hoger aantal sterfgevallen in België te wijten is aan het drinkwater waaraan chloor e.a. dergelijke stoffen worden toegevoegd. Volgens deze wetenschapsman is gedistilleerd en gechloreerd water, of water behandeld met fluor of ozon, dood water.

Chloor, fluor, ozon en al het overige waarmee drinkwater wordt bewerkt, zijn super-oxydanten die het magnetisme van het water uitschakelen. Deze geleerde zegt verder in een exclusief gesprek dat uit deze toestand kanker, trobosis, ouderdoms- en degeneratieziekten voortspruiten en abnormaliteiten bevorderen bij de geboorte.

Chemisch behandeld water, aldus prof. Vincent, is niet zuiver. Het is gevaarlijk bezoedeld!

Hij sluit zich aan bij de uitspraak van de Wereldgezondheidsorganisatie die zegt: „ De gezondheid van de volkeren hangt af van het zuiver water maar niet van het aantal ziekenhuizen”.

Rekening houdend met het feit dat er inderdaad chloor aan ons drinkwater wordt toegevoegd en dit water dagelijks via de kraan in allerlei gerechten terecht komt, betekent zulks een serieuze bedreiging voor de volksgezondheid.

Kan de geachte Minister mij zeggen hoeveel chloor e.a. stoffen jaarlijks in de Vlaamse

watervoorzieningsinstellingen worden aangewend om het water drinkbaar te maken (in absolute cijfers)?

Welke zijn de toegevoegde stoffen die dagelijks of periodisch aan ons drinkwater worden toegevoegd?

Welk is het standpunt van de wetenschapslui die de toevoeging van chloor e.a. stoffen nodig achten in ons drinkwater ten opzichte van de verklaringen van prof. Vincent?

Aanvullend antwoord

In aanvulling van mijn antwoord van 6 juli 1983, kan ik thans het geacht lid het volgende mededelen.

1. Hoeveelheid chloor e.a. stoffen welke jaarlijks in de Vlaamse Watervoorzieningsinstellingen worden aangewend om het water drinkbaar te maken (in absolute cijfers).

De aangewende desinfectiemiddelen worden in de volgende hoeveelheden verbruikt :

— natriumhypochloriet	
à 150 g actieve chloor:	2.500 ton/jaar
— bleekwater 47/50:	35 ton/jaar
— chloorgas :	4 ton/jaar

2. De toegevoegde stoffen die dagelijks of periodisch aan ons drinkwater worden toegevoegd

— natriumhydroxide :	4.185 ton/jaar
— natriumsilicaat:	143 ton/jaar
— natriumaluminaat :	7,5 ton/jaar
— aluminiumsulfaat:	2.593 ton/jaar
— ijzerchloride:	2.105 ton/jaar
— kalk:	2.000 ton/jaar
— zwavelzuur :	576 ton/jaar
— zwaveldioxide :	5 ton/jaar
— polyaluminiumchloride :	50 ton/jaar
— natronloog :	250 ton/jaar
— geactiveerd siliciumoxyde :	100 ton/jaar
— calciumcarbonaat :	225 ton/jaar
— calcium hydroxyde :	2 10 ton/jaar

De waterbehandeling met deze chemicaliën is nodig om te kunnen voldoen aan de strenge wettelijke bepalingen die voor drinkwater zijn opgelegd.

Het dient opgemerkt dat een groot gedeelte van sommige toevoegstoffen niet in het uiteindelijk reinwater terug te vinden zijn, maar via het tijdens de waterbehandeling gevormde slib worden verwijderd. Dit is o.a. het geval voor aluminium, ijzer en kalk.

Er dient trouwens opgemerkt dat voor alle toegevoegde stoffen maximumgrenzen worden vastgelegd in de EEG-richtlijn inzake de kwaliteit van het drinkwater, waarnaar de waterleidingsbedrijven zich nu reeds richten.

3. Het is de wetenschapslui sedert geruime tijd bekend dat desinfectie van drinkwater met chloor leidt tot de vorming van zogezegde gehalogeneerde bijproducten.

Tot nu toe werd slechts een zeer kleine fractie van deze bijproducten geïdentificeerd en geanalyseerd op hun eventuele toxische of cancerogene effecten.

Studies bij de mens hebben tot nu toe geen bewijs geleverd dat chlorering van water gevaarlijk kan zijn voor de gezondheid. Nochtans gaat men ervan uit dat de concentratie van de gehalogeneerde bijprodukten minimaal moet zijn, zonder echter de microbiologische kwaliteit van het behandelde water in het gedrang te brengen.

Er wordt ook intensief gezocht naar eventuele alternatieve technieken voor watersterilisatie.

Vraag nr. 152
van 27 juni 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Bos van Aa te Zemst — Stortvergunningaanvraag

Te Zemst vindt een zandontginning plaats in het „Bos van Aa”. Ingevolge deze ontginning ontstaan er grote kuilen waarin allerlei afval wordt gestort.

Kan de geachte Minister mij zeggen of de NV Zeekanaal een stortvergunningaanvraag heeft ingediend bij de OVAM, volgens de richtlijnen gesteld in een nieuw decreet van 2 juli 1981?

Van wanneer dateert deze aanvraag en welk gevolg is door de OVAM hierop gegeven?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geacht lid mededelen wat volgt.

Artikel 67 van het decreet van 2 juli 1981 voorziet een artikelsgewijze inwerkingtreding, in die zin dat de bepalingen van het decreet in werking treden op de data door de Vlaamse Executieve bepaald.

Artikel 68, § 1 van hetzelfde decreet bepaalt letterlijk:

„De vergunningen die met toepassing van het ARAB voor het verwijderen van afvalstoffen werden verleend, vervallen op de dag waarop in toepassing van dit decreet een definitieve beslissing werd genomen over de vergunningsaanvraag, die de bedoelde vergunningsplichtigen gehouden zijn in te dienen binnen het jaar vanaf de inwerkingtreding van dit decreet”.

Dit houdt in dat de houders van een ARAB-vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen, die deze activiteit wensen verder te zetten, vóór 15 mei 1983 een nieuwe vergunningsaanvraag moesten indienen, conform het decreet van 2 juli 1981 en zijn uitvoeringsbesluiten. Indien deze voorwaarde werd vervuld zal, met het oog op de continuïteit van de exploitatie, de bestaande vergunning blijven gelden tot op de dag dat een definitieve beslissing werd genomen over de nieuwe vergunningsaanvraag.

De vergunningsaanvraag van de NV Zeekanaal voor het Bos van Aa werd vóór 15 mei ingediend, bij de bestendige deputatie van Brabant; het dossier werd echter onvolledig verklaard en de aanvrager werd om bij komende inlichtingen verzocht.

Van zodra het dossier volledig is, zal de procedure tot adviesverlening ingezet worden; OVAM zal op dat ogenblik zijn standpunt bepalen.

Vraag nr. 153
van 27 juni 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Bos van Aa te Zemst — Opvulling van de tweede zandwinningsput

Het kanaal Brussel-Rupel wordt op bepaalde plaatsen gemoderniseerd. Hierdoor komen grote hoeveelheden zand vrij die via pijpleidingen in het „Bos van Aa” terechtkomen. De opvulling van de tweede zandwinningsput in het „Bos van Aa” is in volle bedrijf.

Naast de zandopspuitingen via een pijpleidingsstelsel worden ook grote hoeveelheden klei en leemgronden per schip aangevoerd tot aan een geïmproviseerde loskaai waar twee mastodont-loskranen staan opgesteld die de aanrijdende vrachtwagens onafgebroken laden. Deze gronden zijn bedoeld als deklaag! Bij de bevolking rijst verzet tegen dit grondvervoer aangezien dit transport 24 u op 24 u plaatsvindt. De omwonenden worden in hun nachtrust gestoord.

Graag verneem ik van de geachte Minister of voor deze werkzaamheden een vergunning bestaat of vereist is?

Is het toegelaten dag en nacht onafgebroken, deze werkzaamheden uit te voeren? In ontkennend geval welke maatregelen zullen er getroffen worden om de nachtrust van de plaatselijke bevolking te beschermen?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geacht lid mededelen wat volgt.

Door de firma Dredging International werd een tijdelijke bouwwerf ingericht langs het kanaal Brussel-Rupel voor het verladen van klei- en leemgronden die per schip aangevoerd worden. Het verladen geschiedt door middel van twee mobiele kranen die met een grijper vrachtwagens laden die de klei- en leemgronden verder vervoeren naar de op te vullen putten.

Voor deze tijdelijke bouwwerf is een vergunning vereist van het college van burgemeester en schepenen overeenkomstig de bepalingen onder artikel 16 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming.

In deze vergunning kunnen voorwaarden opgelegd worden in verband met de werktijden van de gebruikte machines en installaties.

Het gemeentebestuur van Zemst werd gewezen op de noodzaak van een vergunning en op de mogelijkheid bijkomende voorwaarden op te leggen in verband met een beperkt gebruik van de mobiele kranen.

Deze maatregel zal indirect het vervoer van de vrachtwagens beperken.

Volgens een recente mededeling van het gemeentebestuur van Zemst zouden al de installaties en de mobiele kranen verwijderd zijn en is derhalve ook het vervoer stopgezet. Het gemeentebestuur zal er over waken dat de werf niet heropgericht wordt zonder de vermelde vergunning.

Vraag nr. 155
van 27 juni 1983
van de heer J. CAUDRON

Onderwijzend personeel — Aanvraag om een duo-loopbaan

Na de verklaringen van de geachte Minister over de positieve mogelijkheden voor het onderwijzend personeel dank zij het systeem van de duo-loopbaan, ervaren wij vanwege sommige inrichtende machten heelwat terughoudendheid, weigerachtigheid en zelfs boycot.

Graag kreeg ik antwoord op volgende vragen.

1. Kan de inrichtende macht van een school zich verzetten tegen een aanvraag van een lid van het onderwijzend personeel om een duo-loopbaan te verkrijgen.
2. Indien „ja” op grond van wat kan deze aanvraag geweigerd worden?
3. Indien „neen” welke maatregelen zullen genomen worden om de inrichtende machten te verplichten de prerogatieven van het onderwijzend personeel veilig te stellen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat het antwoord op deze vraag tot de bevoegdheid van de heer D. Coens, Minister van Onderwijs, behoort.

Vraag nr. 156
van 27 juni 1983
van de heer J. VALKENIERS

Pepingen — Bouw van breekwerf

In een recente studie van de GOM staat geen woord meer over de breekwerf te Pepingen. Blijkbaar heeft men met OVAM andere oplossingen op het oog. Graag vernam ik welke gemeentelijke overheden hierbij inspraak zullen krijgen, en in hoeverre?

Is het o.a. nog denkbaar dat grotere gemeenten een eigen recyclageproject uitbouwen, of zal alle afval in Vlaams Brabant kunnen of moeten worden verwerkt in de verkleiningsinstallaties, of afgevoerd naar de stortplaatsen? Welke stortplaatsen hebben een vergunning voor 1983?

Elders wordt staande gehouden dat Haviland niet afziet van de bouw van de breekwerf te Pepingen. Ook hier vernam ik graag de juiste toedracht.

Antwoord

Zoals in Vlaams Brabant hebben de meeste gemeenten van het Vlaamse Gewest de afvalverwerking toevertrouwd aan intercommunale verenigingen.

Dit is een evolutie die sinds een 20-tal jaren gaande is en waarvan de drijfveer te zoeken is in het feit dat de afvalverwerking de mogelijkheden op diverse terreinen van de meeste gemeenten overstijgt. Zo beschikt

niet iedere gemeente over een geschikt stortterrein en zijn verbrandingsovens maar verantwoord vanaf een bepaalde schaalgrootte.

De intercommunale samenwerking heeft trouwens in het verleden geleid tot goede en verantwoorde afvalverwijderingsprojecten. De inspraak van de gemeenten dient derhalve in eerste instantie gesitueerd te worden in de beheersorganen van de intercommunales.

Daarnaast staat het de individuele gemeenten vrij, gemeentelijke aanvullende projecten, b.v. inzake selectieve inzameling van glas en papier te organiseren. Uiteraard gebeurt dit best in overleg met de intercommunale, om te vermijden dat initiatieven genomen worden die niet verenigbaar zijn met de intercommunale aanpak.

In het raam van het decreet van 2 juli 1981 heeft de bestendige deputatie van Vlaams Brabant tot nu toe 3 klasse-111 stortplaatsen vergund: een te St.-Genesius-Rode (pvba F. Danis), een te Boortmeerbeek (Gebr. Agenaars) en een te Kampenhout (Imbrechts en Zonen).

Voor tal van andere stortplaatsen loopt nog de oude vergunning, tot over de nieuwe aanvraag uitspraak wordt gedaan.

Betreffende de breekwerf, voorzien te Pepingen, wordt door de intercommunale Haviland thans onderzocht welke haar rechten en plichten zijn ten overstaan van Triga-France en vice versa, na het faillissement van Triga-Belgium.

Het engagement van Haviland werd reeds eerder toegelicht in mijn antwoord op de vraag van de collega van het geacht lid, de heer D. Vervaeet, dd. 2 februari 1983.

Ik neem aan dat de intercommunale Haviland mij te gelegener tijd haar standpunt zal bekend maken.

Vraag nr. 157
van 27 juni 1983
van de heer W. KUIJPERS

Grensoverschrijdend vervoer van gevaarlijke stoffen — Maatregelen

Doc. 1-370/83 van het Europees Parlement vestigt onze aandacht op gewenste controles inzake grensoverschrijdend vervoer van gevaarlijke stoffen. Recente gebeurtenissen — met name de verdwijning van de vaten dioxine uit Seveso in Italië, welke uiteindelijk in Noord-Frankrijk werden teruggevonden — bewijzen nogmaals het belang van communautaire voorschriften voor het grensoverschrijdend vervoer van gevaarlijke stoffen en afvalstoffen.

De bestaande wetgeving op dit gebied heeft de vorm van een richtlijn uit 1978, welke slechts verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat, maar die de lid-staten vrij laat in de keuze van vorm en middelen om dit resultaat te bereiken. Het nieuwe voorstel van de Commissie beveelt daarom algemeen verbindende voorschriften aan waaruit voor natuurlijke en rechtspersonen in de lid-staten rechtstreekse rechten en verplichtingen voortvloeien.

Het vervoer van gevaarlijke stoffen en afvalstoffen zou slechts geoorloofd zijn na voorafgaande toestemming, zowel van het land van verzending, van het land van ontvangst, als ook van eventuele doorvoerlanden.

Voor de verpakking van deze stoffen dienen de nodige voorzorgen te worden genomen. Verder worden suggesties gedaan voor de organisatie van dit vervoer, bij voorbeeld ten aanzien van de te kiezen grensovergangen, aanduidingen door standaardplaten op de transportvoertuigen, vrachtbrieven e.d. De noodzaak van strenge sancties bij overtredingen worden ook sterk onderstreept.

Mag ik van de geachte Minister vernemen welk beleidswerk hij hieruit denkt op te bouwen?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geacht lid mededelen wat volgt.

Zoals het geacht lid terecht aanstipt, is een gemeenschappelijke en uniforme aanpak door de verschillende lidstaten een noodzaak, teneinde een sluitende reglementering betreffende het grensoverschrijdend vervoer van gevaarlijke stoffen te kunnen doorvoeren. Niettemin dient een onderscheid gemaakt te worden tussen gevaarlijke stoffen en gevaarlijke afvalstoffen.

De eerste groep zijn stoffen die een reële handelswaarde vertegenwoordigen. Dit houdt in dat de afzender en de bestemming de nodige voorzieningen zullen treffen, teneinde deze stoffen van hun verzendingsplaats naar hun bestemmingsplaats te sturen zonder gevaren te creëren.

Verder voorziet de ADR (Accord Européen pour le transport des marchandises dangereuses par la route) alsook de ADN (Accord Européen pour le transport des marchandises dangereuses par les voies de navigation intérieure) en de RTD (Règlement International pour le transport des marchandises dangereuses par chemin de fer) in de nodige maatregelen en voorwaarden voor het transport en de aangewende middelen, teneinde een veilig transport mogelijk te maken.

Anders is het gesteld met de gevaarlijke afvalstoffen. Deze afvalstoffen zijn eveneens onderworpen aan de ADR, ADN en RTD wat betreft de transportomstandigheden.

Welke middelen kunnen een garantie bieden dat de gevaarlijke afvalstoffen hun eindbestemming bereiken?

In de mate dat deze gevaarlijke afvalstoffen binnen het Vlaamse Gewest geproduceerd worden en hun eindbestemming krijgen, zijn ze onderworpen aan de meldings- en afgifteplicht.

Deze procedure laat toe dat de OVAM deze afvalstoffen kan volgen van bij hun ontstaan tot hun eindbestemming, hetgeen de controle efficiënt en gemakkelijk maakt. De eindbestemming kan immers alleen een vergunde inrichting zijn.

In toepassing van het afvalstoffendecreet zullen ook producenten van afvalstoffen (gevaarlijke en andere, zoals olie) hun afvalstoffen maar aan ophalers mogen

meegeven, indien die kan aantonen dat hij die afvalstoffen brengt naar een daartoe vergunde verwerkingsinrichting.

Indien deze inrichting in een ander gewest of land gelegen is, zal moeten aangetoond worden dat bedoelde inrichting daartoe, volgens de reglementering van dat land of gewest, vergund is. Ik kan ter zake verwijzen naar een Benelux-aanbeveling van 17 oktober 1980, waarin in artikel 1 vermeld staat:

„De Regeringen van de Benelux-landen worden uitgenodigd elkaar binnen het kader van hun bestaande wetgevingen te informeren, m.b.t. de overdracht van hun land naar een ander Beneluxland, evenals van de ontvangst in het land van bestemming, van toxische en gevaarlijke afvalstoffen en van afgewerkte olie.”

Inzake modaliteiten van invoer, uitvoer en doorvoer en met name aan de grensovergangen **en** tijdens het transport, moet ik het geacht lid evenwel doen opmerken dat dit een nationale materie is, waarover diverse nationale ministers en staatssecretarissen bevoegdheid uitoefenen.

Vraag nr. 158
van 27 juni 1983
van de heer W. KUIJPERS

Verpakkingsmateriaal — Selectieve inzameling

Het tweede verslag-Hooper namens de Europese Commissie voor milieubeheer, volksgezondheid en consumentenbescherming (Doc. 1-37 1/83) vestigt de aandacht van de lidstaten op het verpakkingsmateriaal.

In 1979 was het aandeel van de verpakking in de totale hoeveelheid afval in de EG tussen de 30 en 50% van het totale gewicht van het door de plaatselijke autoriteiten ingezamelde stadsafval. Hiervan was tussen de 10 en 12 % afkomstig van drankverpakkingen. De Commissie voor milieubeheer, volksgezondheid en consumentenbescherming vraagt een richtlijn met het doel de tonnemaat en/of het volume van drankverpakkingen te verminderen en het gebruik van opnieuw vulbare verpakkingen en recycleerbare verpakkingen aan te moedigen.

Om dit doel te bereiken dienen de lidstaten de technologische hernieuwing te bevorderen met betrekking tot het verminderen van het gewicht en het volume van de verpakking. Zij dienen vierjaarlijkse rapporten op te stellen over de getroffen maatregelen en over de bereikte resultaten.

Anderzijds dienen de lidstaten maatregelen te treffen met betrekking tot het benutten van verpakkingsmateriaal in het bijzonder:

- door het bevorderen van selectieve inzameling;
- door het ontwikkelen van doeltreffende procédés voor het onttrekken van de verpakkingen aan huisvuil;
- door het verruimen van de afzetmarkt voor de aan de verpakkingsafval onttrokken materialen.

Mag ik de beleidsmaatregelen van de geachte Minister dienaangaande vernemen?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geacht lid mededelen wat volgt.

1. Ontwerp-richtlijn drankverpakkingen

Over de gehele lijn kan met de algemene doelstellingen van het voorstel worden ingestemd. De ontwerp-tekst heeft echter enkel betrekking op drankverpakkingen.

Zo'n richtlijn zou tevens doelstellingen moeten formuleren voor het globale pakket verpakkingenafval. De doelstelling, dat de hoeveelheden opnieuw vulbare of recycleerbare verpakkingen dienen te worden opgevoerd, zou vollediger zijn indien rekening wordt gehouden met de „ontmoediging van verpakkingmaterialen die niet probleemloos kunnen worden verwerkt“. De verpakkingproblematiek mag niet enkel worden benaderd vanuit de afvalhoek, maar dient ook te worden bekeken op het vlak van milieuhygiëne, functies, migraties, waterverontreiniging, luchtbezuiniging enzovoort.

Zonder zich te kunnen baseren op wetenschappelijk onderzoek, kunnen de eenmalige verpakkingen niet zonder meer worden bestreden.

Ik heb aldus advies uitgebracht aan Staatssecretaris Aerts, die de contacten met de EG onderhoudt en coördineert.

2. Beleidsopties

Alvorens over te gaan tot enige beleids optie inzake verpakkingenafval, dient men met voldoende nauwkeurigheid te weten over welke hoeveelheid het gaat en hoe deze is samengesteld.

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest probeert thans de verpakkingmaterialen in de huishoudelijke afvalstroom te kwantificeren en werkt in deze samen met het VEV aan een studie.

Het bepalen van de fractie verpakkingenafval en de kennis van de samenstelling ervan, is noodzakelijk om verantwoorde beleidslijnen uit te stippelen en initiatieven op het domein van de selectieve inzameling, recyclage en recuperatie van verpakkingmaterialen te ontwerpen en te realiseren.

Zowel uit ecologisch als economisch standpunt, dient men zich te hoeden voor selectieve inzameling en recuperatie te allen prijze. Er dienen voldoende in te zamelen materialen voorhanden te zijn en voldoende afzetmarktgaranties te worden geboden.

Algemeen stel ik te komen tot een realistische benadering van de mogelijke oplossingen en varianten van inzameling, recuperatie en recyclage van sommige materialen.

Volgende criteria moeten ter zake worden gehanteerd : technisch volwaardig, sociaal-economisch rendabel en ecologisch verantwoord. In de nabije toekomst zullen ter zake concrete voorstellen worden gedaan. Ondertussen ben ik altijd bereid, na grondige analyse en mits aan bepaalde voorwaarden is voldaan, initiatieven vanuit de privé-sector te steunen en medewerking te verlenen.

Vraag nr. 159
van 27 juni 1983
van de heer W. KUIJPERS

Luchtvervuiling door lood — Schadelijke gevolgen voor de menselijke gezondheid

In het verslag-Ceravolo namens de Europese Commissie voor milieubeheer, volksgezondheid en consumentenbescherming (Doc. 14279/83) lezen we :

„De luchtvervuiling door lood heeft schadelijke gevolgen voor de menselijke gezondheid. Uit recent biologisch onderzoek is gebleken dat 30% van het gehalte aan lood in het bloed door deze luchtvervuiling wordt veroorzaakt. ”

In een bestaande richtlijn van de EEG (nr. 78/611) zijn bepalingen opgenomen ter vermindering van het loodgehalte in benzine. Door de toename van het autoverkeer wordt het effect van deze bepalingen echter teniet gedaan.

In het verslag wordt voor de EG navolging bepleit van de maatregelen, die landen als de VS, Japan, Zweden, Australië e.a. hebben genomen om loodvrije benzine in de handel te brengen en om slechts die auto's rijvaardig te verklaren welke op deze loodvrije benzine kunnen rijden. Ook voor de concurrentiepositie van de Europese automobielsector is het van belang om deze maatregelen na te volgen.

De bestaande richtlijn heeft ertoe geleid dat sommige EG-landen het toegestane maximumgehalte van 0,40 gram per liter benzine hanteren, terwijl andere het voorgeschreven minimumgehalte van 0,15 gram per liter hebben ingevoerd.

Volgens de Commissie voor milieubeheer dient dit voorgeschreven minimum te worden ingetrokken. Het gehalte van 0,15 gram zou juist als toegestaan maximum moeten gelden en dan alléén tot 1985. Vanaf 1985 zou loodvrije benzine verkrijgbaar moeten zijn. Tevens wordt aan de Commissie gevraagd om nog dit jaar met maatregelen te komen die ertoe leiden dat auto's zodanig moeten worden ontworpen dat zij op loodvrije benzine kunnen rijden.

Mag ik de beleidshouding van de geachte Minister dienaangaande vernemen?

Antwoord

Ik kan het geachte lid verzekeren dat ik alle initiatieven ter bescherming van het leefmilieu door onder meer de vermindering van het loodgehalte in benzine steun en stimuleer.

Het vastleggen van algemene normen inzake het loodgehalte in benzine, behoort evenwel tot de bevoegdheid van de nationale overheid.

Ter zake kan ik mededelen dat door de heer Staatssecretaris Aerts, een ontwerp van koninklijk besluit werd opgesteld waarbij het thans in België toegelaten loodgehalte in de benzine van 0,40 g/l tot 0,15 g/l zou worden vermindert.

Vraag nr. 161
van 29 juni 1983
van de heer J. DESSEYN

Natuurgebied Hannecart te Koksijde — Oprichting van ontijzeringsstation

De Intercommunale Waterleidingsmaatschappij van Veurne-Ambacht (IWVA) heeft een bouwvergunning bekomen tot het oprichten van een ontijzeringsstation in het natuurgebied „Hannecart” te Koksijde (Oostduinkerke).

Anderzijds heeft de Vlaamse Executieve op 2 maart 1983 een schorsingsbesluit getroffen met betrekking tot de aanbesteding en het bevel tot aanvang van de werken.

De IWVA negeert dit besluit en staakt de uitvoering van de werken niet.

Mijn vraag strekt ertoe te mogen vernemen:

1. welke maatregelen overwogen worden om in dit betwist dossier klaarheid te brengen;
2. of er geen gevaar bestaat dat de juridische en administratieve behandeling van de zaak door de feiten achterhaald wordt, met onherstelbare schade aan het natuurgebied als gevolg?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geacht lid het volgende mededelen.

1. De Vlaamse Executieve heeft alle beschikbare juridische en administratieve middelen aangewend om haar schorsingsbesluit van 2 maart 1983 te doen naleven.

Tevens heeft de Vlaamse Executieve op 6 juli 1983 definitief beslist geen gevolg te verlenen aan de vraag van IWVA om in het gebied „Hannecart” grondwater te pompen. Verder heeft de Executieve zich principieel bereid verklaard IWVA de mogelijkheden te bieden om van andere watermaatschappijen water af te nemen, wanneer hun eigen waterbronnen onvoldoende debiet zouden leveren.

2. Het is vooral de grondwaterwinning zelf die erg schadelijk zou zijn voor de specifieke flora in de omgeving van het domein „Hannecart”.

Daar de Vlaamse Executieve nu geweigerd heeft een vergunning hiervoor af te leveren, is de aanleg en het exploiteren van een grondwaterwinning wettelijk verboden.

In dit opzicht is de juridische en administratieve afhandeling van het geschil rond de bouw van het behandelingsstation dan ook van ondergeschikt belang.

Vraag nr. 162
van 29 juni 1983
van de heer W. KUIJPERS

Vorst — Vaatje met zeer gevaarlijke arsenicum

Op 21 april jl. werd te Vorst op een voetpad een

vaatje met een zeer gevaarlijke soort arsenicum aangetroffen... Volgens de betrokken Brusselse agglomeratiedienst was er in het hele overheidsbestel geen passende ruimingsdienst voorhanden en werd het afgeleverd bij de hygiëne-afdeling van het Ministerie van Arbeid en Tewerkstelling. Het spreekt vanzelf dat deze opdracht voor het niet-opgeleide personeel onvoorbereide gevaren inhield.

Mag ik van de bewindslieden hun beleidservaring ter zake vernemen en welke besluiten en onderrichtingen ten gerieve van de bevolking uit dit voorval zullen getrokken worden?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geacht lid mede te delen wat volgt.

Arsenicum als afvalstof valt onder de reglementering van de wet van 22 juli 1974 op de giftige afval en het koninklijk besluit van 9 februari 1976 houdende algemeen reglement op de giftige afval.

Hieruit blijkt dat van zodra een partij afvalstoffen 500 mg arseen of oplosbare arseenverbindingen, resultaat uitgedrukt in arseen per kg droge stof, bevat, deze afvalstoffen volgens de reglementering (juridisch) als giftig moeten beschouwd worden.

De ophaling en verwijdering van dergelijke afvalstoffen dient te gebeuren door erkende verwerfers van giftige afvalstoffen, die ze op hun beurt dienen af te leveren bij erkende verwerkers van deze afvalstoffen.

In het Belgisch Staatsblad worden regelmatig de namen van de erkende bedrijven gepubliceerd. De volledige lijst kan opgevraagd worden bij het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid.

Wanneer verdachte, onbekende of gevaarlijke objecten door de burger om 't even waar worden aangetroffen, lijkt het mij overigens vanzelfsprekend dat rijkswacht en/of politie ingeschakeld wordt. Deze diensten hebben ter zake instructies en kunnen beroep doen op ter zake bevoegde instellingen.

Vraag nr. 164
van 4 juli 1983
van de heer L. KELCHTERMANS

Vervuilde gebieden — Subsidiëring aanleg waterleiding

Het onderzoek der waterputten in Noord-Limburg bewijst dat in een bepaald gebied het water sterk vervuild is door zware metalen.

De enige afdoende oplossing is een versnelde aanleg van waterleiding in deze straten die nog niet op het distributienet zijn aangesloten. Voor de gemeenten die zeer uitgestrekt zijn en met zeer verspreide woningbouw, is dit financieel een ondraaglijke last.

Kan de geachte Minister in deze zeer speciale omstandigheden niet beslissen dat voor de zwaar vervuilde gebieden een subsidiëring aan 100 procent kan gebeuren?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geacht lid het volgende mededelen.

In het ambtsgebied van de Nationale Maatschappij der Waterleidingen wordt de aanleg van nieuwe distributieleidingen voor drinkwater als volgt gefinancierd :

- door inschrijving op het kapitaal van de maatschappij, neemt de Staat 33% van de kostprijs te zijnen laste ;
- daarnaast verleent het Gewest een supplementaire toelage van 30% op de kostprijs van het werk (besluitwet van 1946);
- sommige provincies, zoals b.v. de provincie West-Vlaanderen, verlenen daarenboven voor sommige werken een extrasubsidie van 20%;
- de resterende 37% (17 % ingeval van provinciale subsidie) is ten laste van de gemeente.
Wel gaat de NMDW hiervoor een lening aan, waarvan de financiële lasten doorgeventileerd worden naar de betrokken gemeente. Via hun aandeel in de waterverkoop worden deze lasten echter geheel of gedeeltelijk gecompenseerd, zodat er in principe geen financiële last is voor de gemeente.

De realisatie van de huisaansluitingen bij aanleg van nieuwe netten, is begrepen in het globale werk, zodat de financiering op dezelfde wijze gebeurt. De aansluitkosten zijn in dit geval voor de particulier dus gratis, uiteraard binnen bepaalde grenzen :

1. de lengte der aansluiting mag maximaal 10 m bedragen ;
2. de watermeter wordt geplaatst tegen de muur die zich het dichtst bij de straatzijde bevindt.

Voor de gebieden waar intercommunales of gemeentelijke diensten instaan voor de drinkwatervoorziening, is de situatie vergelijkbaar. Ook hier bedraagt de subsidie 60%.

Algemeen kan dus gesteld worden dat de aanleg van waterleidingswerken voor ten minste 60 % gesubsidieerd wordt door de overheid. De gemeente ontvangt een aandeel in de winst, dat in principe haar aandeel in de financieringslasten compenseert.

De aanleg van waterleidingsnetten is dus een aangelegenheid die sterk gesubsidieerd wordt en de gemeenten dus relatief weinig kost. De vraag voor uitbreiding van gemeentelijke netten is dan ook altijd veel groter dan de beschikbare (subsidierings-) kredieten. Bij de goedkeuring van het investeringsprogramma komt het er dus op aan prioriteiten te leggen. Gelet op de bodemverontreiniging in Noord-Limburg is prioriteit verleend aan de uitbreiding van het drinkwaternet in de gemeente Lommel.

In deze omstandigheden lijkt het dan ook weinig zinvol het huidige subsidiëringspercentage te verhogen.

Terloops kan ook nog aangestipt worden dat water uit private putten meestal als ondrinkbaar moet bestempeld worden, wanneer de normen toegepast worden voor leidingwater van de distributiemaatschappijen. Ondrinkbaar putwater is dan ook een criterium

dat moeilijk bruikbaar is voor het vastleggen van subsidiëringspercentages voor drinkwaternetten.

**Vraag nr. 165
van 5 juli 1983
van de heer T. KELCHTERMANS**

Vlaamse Raad Leefmilieu - Installatievertraging

Bij het KB van 16 december 1982 werd de Vlaamse Raad voor Leefmilieu opgericht. Wij menen te weten dat deze Raad nog steeds niet operationeel is.

Mogen wij van de geachte Minister vernemen wanneer dit eventueel het geval zal zijn, alsook welke de reden is van de installatievertraging?

Antwoord

Ik heb de eer het geacht lid het volgende mede te delen.

De Vlaamse Raad voor het Leefmilieu werd opgericht bij het koninklijk besluit van 16/12/1982, dat in het Belgisch Staatsblad van 10/3/1982 verscheen.

Vanaf die datum werden alle instanties die in deze raad vertegenwoordigd zijn, verzocht om kandidaturen in te dienen.

In de Raad zijn ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap voorzien, waarvan de namen slechts in de loop van dit jaar beschikbaar waren.

Het aanstellen van de leden van de Raad, heeft dan ook ongewild vertraging opgelopen.

Bij besluit van de Vlaamse Executieve van 25/5/1983 werden de leden van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu benoemd.

De installatievergadering van de Raad gaat door op 15/9/1983.

**Vraag nr. 166
van 5 juli 1983
van de heer T. KELCHTERMANS**

Elektriciteitscentrale Langerlo-Genk — Luchtzuiveringsinstallatie

Het is algemeen bekend dat via relatief beperkte investeringen in luchtzuiveringsinstallaties belangrijke ecologische resultaten kunnen geboekt worden.

Gaarne mocht ik van de geachte Minister omstandig antwoord krijgen op de volgende vragen.

1. Zal een dergelijke luchtzuiveringsinstallatie voorzien worden bij de elektriciteitscentrale te Langerlo-Genk?
2. Zo neen, om welke redenen? Kan deze investering dan voorsnog niet overwogen worden om de aanzienlijke bij komende luchtbezoedeling tot een strikt minimum te beperken?
3. Kan in de uitbatingsvergunning deze voorwaarde eventueel verplichtend worden opgelegd?

Antwoord

als antwoord op zijn vraag kan ik het geacht lid mededelen dat, naar aanleiding van de voorziene omschakeling van de verbranding van stookolie naar steenkolen, een elektrostatische filter voorzien wordt als zuiveringsinstallatie voor de verbrandingsgassen.

De aanwezigheid van dergelijke filterinstallatie is een conditio sine qua non voor het starten van de steenkoolverbranding.

Het opstellen van een doeltreffende zuiveringsinstallatie zal, naast andere voorwaarden, door de bevoegde dienst worden voorgesteld aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg, die in eerste aanleg bevoegd is om de vereiste exploitatievergunning af te leveren.

**Vraag nr. 167
van 5 juli 1983
van de heer J. VALKENIERS**

Kortrijk — Defect bij NV Novalux

Te Kortrijk zou de NV Novalux een defect gekend hebben aan een van haar chromage-afdelingen, zodanig dat een hoeveelheid chroomtrioxyde vrij kwam.

Graag vernam ik van de geachte Minister het volgende.

- Hoelang het precies duurde vooraleer het lek ontdekt werd en vooraleer de overheid ingelicht werd. Wanneer reageerde deze laatste voor het eerst ?
- Hoe schadelijk is het vrijgekomen produkt voor plant, mens en dier?
- Kan nu reeds definitief worden uitgemaakt of het hier om een ongeval dan wel om een mogelijk fout vanwege het bedrijf ging?
- Is de schade aangericht aan de omgeving herstelbaar en zo niet, zijn de schadevergoedingsmodaliteiten reeds bekend, te meer daar de NV blijkbaar haar verzekering reeds aangesproken heeft?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Accidentele lozingen van chroomzuur hebben zich voorgedaan op 17, 18 en 20/6/ 1983.

Op 20/6/1983 werd omstreeks 9 uur een klacht ingediend bij de Kortrijkse stadsdiensten. De directie van de fabriek werd onmiddellijk op de hoogte gebracht en omstreeks 9 u 30 werd de lek ontdekt en de chromage-afdeling stilgelegd.

2. Het chroomzuur is in vloeibare vorm in de omgeving neergekomen, zodat het risico voor inademing uiterst gering was.

Het produkt is zeer corrosief, zodat er veel schade aangericht werd aan auto's, planten en tuinen. De consumptie van met chroom gecontamineerde groenten en fruit is af te raden.

3. De lozing is ontstaan door een lek in het spaar-spoelblad na de chromage.

Het betreft hier een accidentele lozing, te wijten aan een technisch defect.

4. De schade aan de omgeving betreft voornamelijk bladgroenten en planten die met chroom gecontamineerd werden en de bodem, die met chroom aangerijkt werd.

De schade aan de bladgroenten en fruit is moeilijk of niet herstelbaar.

De consumptie werd trouwens verboden. Voor grasperken zal het maaien en verwijderen van het gras de afvoer van chroom bewerkstelligen.

De concentratie van chroom die in de bodem gevonden werd, evenals de beperkte hoeveelheid chroom die verspreid werd, wijzen niet op een ernstige, onherstelbare contaminatie van de bodem.

Het betrokken bedrijf heeft tijdens een persmededeling beloofd dat de schade zou vergoed worden. Het bepalen en vergoeden van schade zijn van burgerrechtelijke aard.

**Vraag nr. 168
van 6 juli 1983
van de heer J. GABRIELS**

Verwerking slib en vliegias — Huidige toestand

Een machinefabriek uit Nunspeet in Nederland heeft een procédé ontwikkeld om vliegias die afkomstig is van elektriciteitscentrales waar met kolen gestookt wordt en die zeer schadelijk is voor het milieu te verwerken tot volkomen volgens het bedrijf goed bruikbare en volkomen onschadelijk soort kunstgrind. Het grind heeft de benaming aardelite meegekregen.

Het desbetreffende bedrijf beweert eveneens havenslib en milieu-onvriendelijk slib uit filters te verwerken tot onschuldige korrels. Ongetwijfeld is het de Minister bekend dat in Limburg op zeer grote schaal grind gewonnen wordt voor de woningbouw en wegenbouw. Het voorgestelde procédé zou een belangrijke aanvulling kunnen zijn voor het vervangen van natuurlijk grind.

1. Is door de desbetreffende firma reeds een octrooi aangevraagd en verkregen voor de productie van dit procédé?
2. Hoeveel vliegias, havenslib en ander slib komt jaarlijks vrij in ons land?
3. Wat gebeurt momenteel met de vliegias, havenslib?
4. Welk onderzoek is momenteel reeds ondernomen in België om alternatieven te onderzoeken voor grind?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geacht lid mede te delen wat volgt.

1. De desbetreffende firma heeft inderdaad een octrooi aangevraagd en verkregen voor de toepassing van haar procédé.

2. De totale produktie van vliegias in Vlaanderen bedraagt ongeveer 800.000 ton per jaar.

De slibproduktie uit huishoudelijke waterbehandelingsinstallaties wordt in het Vlaamse Gewest geschat op 16.000 à 18.000 ton droge stof/jaar. Over de slibproduktie, afkomstig van de industrie, zijn momenteel nog geen cijfergegevens voorhanden. Aangaande de hoeveelheid havenslib en ander baggerslib werd de vraag overgemaakt aan mijn collega van het Ministerie van Openbare Werken. Van zodra ik over deze gegevens beschik, zal ik het geacht lid er schriftelijk van in kennis stellen.

3. a. In het huidig stadium van het onderzoek naar de aanwendingsmogelijkheden van vliegias kan men stellen dat vliegias kan gebruikt worden bij :

1. de wegeaanleg;
2. in cement en cementproduktie o.a.:
 - bij de fabrikatie van cement,
 - als vulstof in beton,
 - als grindvervangend materiaal in niet-hoogwaardige betonsoorten.

Momenteel wordt vliegias in hoofdzaak gestort.

b. Het havenslib en baggerslib wordt hoofdzakelijk gestort.

c. Terwijl het slib afkomstig van de industrie in hoofdzaak gestort wordt, zijn er voor het slib afkomstig van huishoudelijke waterbehandelingsinstallaties alternatieve oplossingen :

- het verbranden al of niet met energierecuperatie ;
- het composteren voor het gebruik in de landbouw als bodemverbeteringsmiddel ;
- het gebruik als afdeklag voor storten. Deze oplossingen hebben evenwel nog geen systematische toepassing, terwijl bepaalde problemen zoals o.a. de aanwezigheid van zware metalen nog nader onderzoek vergen. Dit slib wordt dan ook hoofdzakelijk gestort.

4. Mij is in België geen onderzoek bekend naar alternatieven voor grind, met uitzondering van het gebruik van kringloopbeton, afbraak van metselwerk en hoogovenslakken. Het gaat hierbij niet over een systematisch gebruik of over belangrijke hoeveelheden.

Volledigheidshalve wens ik ook aan te stippen dat er proeven werden uitgevoerd met verbrandingsas van huishoudelijke verbrandingsovens. De resultaten hebben evenwel geen voldoening gegeven.

**Vraag nr. 169
van 7 juli 1983**

van de heer V. VANDERHEYDEN

Kanaal Willebroek-Charleroi — Vissterfte

Naar aanleiding van massale vissterfte op het kanaal Willebroek-Charleroi in de loop van de maand juni 1982 had ik bij de geachte Minister geïnformeerd naar de maatregelen die hij overwoog om de vastgestelde verontreinigingen te voorkomen in de toekomst.

In zijn antwoord verklaarde de Minister bijzondere instructies te hebben verleend aan de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij ten einde prioriteit te verlenen aan het kanaal Willebroek-Charleroi bij de op te stellen saneringsplannen.

Nagenoeg een jaar later dag op dag, werden de kanaalgebruikers en aangelanden opnieuw geconfronteerd met hetzelfde betreurenswaardig verschijnsel. Op 19 en 20 juni 1983 werd opnieuw massale vissterfte vastgesteld op het kanaal veroorzaakt door waterverontreiniging.

Ik vernam dan ook graag van de geachte Minister welke maatregelen in het voorbije jaar werden genomen door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij alsmede de maatregelen of ingrepen welke gepland zijn in de nabije toekomst teneinde de visstand en het leefmilieu in het algemeen te vrijwaren.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geacht lid mededelen dat tijdens de periode 1 mei-24 juni, het kanaalwater verscheidene malen werd bemonsterd.

De resultaten van de analyses zijn evenwel nog niet in mijn bezit.

Toch kan ik u nu reeds melden dat uit de eerste vaststellingen blijkt dat het kanaalwater rijk aan plankton is (150% verzadigd) en het zuurstofgehalte overdag 12 mg/l bedraagt.

Tot de verzieking van het kanaalwater wordt in ernstige mate bijgedragen door het water van de Heine, dat zeer zwaar organisch belast is, weinig zuurstofrijk (slechts 6 mg/l) en eveneens rijk aan plankton is.

Metingen hebben uitgewezen dat het ammoniakgehalte in het kanaalwater op 1,5 km boven de monding, bij de monding en op 1,5 km voorbij de monding, respectievelijk 0,2, 2,8 en 0,6 mg/l is.

De vissterfte is mijns inziens derhalve het gevolg van het tegelijk optreden van volgende factoren:

- het verontreinigde water van de Heine;
- verziekte toestand van het kanaalwater zelf;
- eutrofiëring (zuurstofrijk overdag - zuurstofarm 's nachts).

Deze verschijnselen doen zich in meerdere waterlopen voor, in het bijzonder in die gevallen waar het waterdebiet zeer klein is.

Gelet op de beperkte budgettaire middelen van het Gewest, is het niet mogelijk op al deze plaatsen tegelijk de noodzakelijke saneringsmaatregelen te nemen.

Daarom heb ik als voornaamste krachtlijn van mijn beleid gekozen voor de preventie. Voorkomen is immers beter en goedkoper dan genezen.

Een van de belangrijkste middelen waarin in dit verband de wet van 26 maart 1971 voorziet is de bijdrageplicht van de ondernemingen die de zuivering van hun afvalwater opdragen aan de waterzuiveringsmaatschappijen. Door het effectief toepassen van deze bijdrageplicht, waartoe ik in de voorbije maanden de nodige voorbereidingen heb getroffen opdat deze maatregel vanaf '84 in werking zou kunnen treden, zullen ongetwijfeld vele — zonet de meeste — bedrijven verkiezen zelf hun industrieel afvalwater te zuiveren i.p.v. de jaarlijkse bijdrage aan de maatschappijen te betalen.

Daarenboven dient het controleapparaat verder uitgebouwd zodat het oppervlaktewater beter zou kunnen bewaakt worden en bij overschrijding van de toegelaten normen snel en efficiënt zou kunnen worden opgetreden.

De procedure tot erkenning van de controle-laboratoria, waartoe door de vorige regering geen uitvoeringsbesluiten werden getroffen, is nu opnieuw geregeld door het Executievebesluit van 6.1.1983.

Wat ten slotte de verdere uitbouw betreft van de waterzuiveringsinfrastructuur, kan ik het geachte lid mededelen dat voor het jaar 1983, en dit voor de eerste maal sinds de uitvaardiging van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van het oppervlaktewater tegen verontreiniging, de waterzuiveringsmaatschappijen de opdracht hebben gekregen een waterzuiveringsprogramma op te maken, waarbij met volgende prioriteiten dient rekening gehouden :

- rendabiliteit van de bestaande infrastructuur;
- wegwerken van verontreinigingen die grote hinder veroorzaken voor de plaatselijke bevolking;
- bescherming van de **drinkwaterwinningsgebieden**.

Teneinde deze programmering rationeel en planmatig te kunnen opstellen en evalueren, heb ik in de loop van vorig jaar opdracht gegeven het AWP (Algemeen Waterzuiveringsprogramma voor het Vlaamse Gewest) op te maken. De eerste stap van het AWP, de inventarisatie is momenteel uitgevoerd en zal in het najaar worden gepubliceerd.

De eerste conclusie uit dit AWP is dat het beleid fundamenteel dient omgebogen, in die zin dat enerzijds de conventionele zuiveringsinstallaties, wat de inplanting betreft, dienen beperkt tot de grote stedelijke centra, en wat de dimensionering betreft, tot de onmiddellijk aansluitbare bevolking en eventueel industrie, en dat anderzijds veel meer aandacht, dan vroeger het geval was, dient besteed aan het herstel van het zelfreinigend vermogen van de waterlopen door allerlei kleinschalige projecten op plaatsen waar acute verontreiniging optreedt en die sneller en met meer effect in gebruik kunnen worden genomen.

Vraag nr. 170
van 8 juli 1983
van de heer G. GEYSELINGS

Belgische kuststreek — Onderzoek zeeewater

Elk jaar, vooral tijdens de zomermaanden, komen duizenden Belgische en buitenlandse toeristen naar de Belgische kuststreken, waar ze ruim willen genieten van zon en water.

Velen maken tijdens hun verlof bijna dagelijks gebruik van het zeeewater omwille van gezondheidsredenen.

Graag ontvang ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wordt het zeeewater van onze badsteden jaarlijks aan een onderzoek onderworpen?
 - a) In bevestigend geval:
Hoe dikwijls?
In welke badsteden?
 - b) In ontkennend geval:
Waarom niet?
2. Wat waren de resultaten van dit onderzoek voor de laatste vijf jaar en op welke badsteden hebben ze betrekking?
3. Welke zones zijn voor zwemwater bestemd en welke zijn de opgelegde normen om hiervoor in aanmerking te komen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geacht lid mede te delen wat volgt.

1. a) Het zeeewater wordt gedurende het badseizoen, dit wil zeggen van april tot en met september, ongeveer om de twee weken bemonsterd in de volgende badplaatsen : Knokke, Heist, Zeebrugge, Blankenberge, Wenduine, De Haan, Bredene, Oostende „ Klein strand”, Oostende Kursaal, Middelkerke, Westende, Nieuwpoort, Oostduinkerke, Koksijde, De Panne.

Het totale beeld over de laatste vijf jaar geeft aan dat de Oostkust (Oostende-Knokke) veel minder bacteriologisch belast blijft dan de Westkust (Oostende-De Panne) en dat er globaal een lichte verbetering optreedt met een sterke daling van de Salmonella-aanwezigheid.

De interpretatie van de resultaten gebeurt in toepassing van de imperatieve normen van de EEG-richtlijn van 1975 (Belgisch Staatsblad van 29 september 1976) voor zwemwater.

Uit het regelmatig herhaald onderzoek blijkt dat elk jaar in een aantal badplaatsen deze imperatieve norm overschreden wordt. In 1980 bijvoorbeeld werden de normen enkele keren overschreden te Zeebrugge, Blankenberge, Wenduine, Oostende (Kursaal), Middelkerke, Westende, Nieuwpoort en Oostduinkerke, met aanwezigheid van Salmonella in kleine getallen in slechts één of twee monsters in alle onderzochte badplaatsen.

In 1981 werden de imperatieve normen in geen enkele badplaats overschreden. Salmonella werden in kleine hoeveelheden in één enkel monster aangetroffen te Zeebrugge, Blankenberge, Wenduine, De Haan, Bredene, Middelerke, Westende, Oostduinkerke en Koksijde, in twee monsters te Oostende, Nieuwpoort en De Panne.

In 1982 heeft de verbetering zich niet doorgezet en werden de normen overschreden in één of twee monsters te Nieuwpoort, Westende, Middelerke, Oostende „Klein strand” en Wenduine en werden Salmonella in kleine hoeveelheden in een beperkt aantal monsters gevonden in tien badplaatsen. Weliswaar werden meer monsters onderzocht dan tijdens de vorige jaren met name 11 monsters in alle badplaatsen.

In 1983 lijken de eerste resultaten weer gunstiger.

3. De bemonstering gebeurt in de zones die door de gemeentebesturen voor het baden zijn aangewezen onder andere op grond van de veiligheids-overwegingen.

Volgens de EEG-richtlijn hebben de lidstaten tot einde 1985 de tijd om de imperatieve normen te doen eerbiedigen. Nadien kan in de gemeenten waar geen gesaneerd strandwater is, eventueel zwemverbod opgelegd worden.

Vraag nr. 175
van 18 juli 1983
van de heer F. GEYSELINGS

IOK-stort te Olen — Giftige afval

Het IOK-stort te Olen is de laatste tijd herhaaldelijk in het nieuws gekomen ingevolge aanhoudende geruchten nopens het deponeren van giftige afval, afkomstig van de firma Amoco Fina, door de firma Smet Jet. Uit documenten in mijn bezit blijkt dat op het voornoemd stort door de firma Smet Jet belangrijke hoeveelheden giftige afval werd gestort. Deze handelswijze wordt door het IOK-beheer als een zware overtreding van het stortreglement geformuleerd. Bovendien werd op de betrokken geleidebiljetten de aard van de afval foutief vermeld.

De informatie waarover ik thans beschik is totaal in tegenstrijd met de gegevens door de geachte Minister aan mij verstrekt.

Kan mij een duidelijke verklaring verstrekt worden voor de tegenstrijdige berichten?

Hebben de firma's Smet Jet en Amoco Fina een vergunning om giftige afval te neutraliseren? Over welke vergunning beschikte de firma Smet Jet vóór 15.5.1983?

Heeft de firma Smet Jet voldaan aan de meldingsplicht? Welke zijn de consequenties voor de firma's die thans aan deze verplichting nog niet voldaan hebben?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

1. De geciteerde antwoorden op de parlementaire vragen nr. 80, dd. 9.6.1982 en nr. 92, dd. 16.3.1983, blijven nog steeds van kracht.

Ik heb ondertussen geen kennis van gegevens die in tegenstrijd zouden kunnen zijn met de aan het geachte lid verstrekte informatie.

2. De firma's Smet Jet en Amoco Fina hebben geen vergunning om giftige afval te bewerken.

De firma Smet Jet beschikt over een vergunning van erkende beroepsverwerfer van giftige afval overeenkomstig het KB dd. 9.2.1976 houdende algemeen reglement op de giftige afval.

3. Overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21.4.1982 houdende nadere regelen omtrent de melding en de afgifte van afvalstoffen, Hoofdstuk 2, artikel 2, § 1 is de melding van afvalstoffen opgelegd aan de voortbrengers van afvalstoffen.

Gezien de firma Smet Jet geen producent is, dient zij niet te voldoen aan de meldingsplicht.

Vraag nr. 176
van 18 juli 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Olen, Westerlo en Helchteren — Storten van gifgronden

Op mijn mondelinge vraag nr. 80 van 9.6.1982, gesteld naar aanleiding van gerucht makende persartikels (De Morgen 3.6.1982 — Het Nieuwsblad 1.6.1982 — Gazet van Antwerpen 3.6.1982) in verband met het storten van gifgronden te Olen, Westerlo en Helchteren, werd geantwoord dat uit informatie is gebleken dat er geen reden is om aan te nemen dat er giftige afval zou gestort zijn op de voornoemde vergunde stortplaatsen. Omdat dit antwoord mij niet volledig bevredigde, stelde ik een bijkomende vraag (nr. 84 van 26.7.1982) om te vernemen of er op de gelegaliseerde stortplaatsen al dan niet een logboek werd gehouden. Hierop werd geantwoord dat te Helchteren door PVBA Remo een logboek wordt bijgehouden en dat de IOK te Olen werkt met een systeem van bons.

Omdat ik nog steeds niet gerust was in deze giftige afvalaffaire vroeg ik op 15.3.1983 (parl. vraag nr. 92):

1. wat het bijkomend onderzoek inmiddels heeft opgeleverd;
2. of het waar is dat giftige stoffen van het Olens stort naar dit van Helchteren werden afgevoerd?

Op deze vragen werd geantwoord dat het antwoord verstrekt op mijn parlementaire vraag nr. 80 d.d. 9.6.1982 nog steeds geldig blijft en dat de OVAM verder geen bewijzen heeft kunnen vinden dat er eventueel giftige afvalstoffen zouden gestort zijn op het IOK-stort te Olen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Uit mij toegezonden informatie blijkt, niettegenstaande de geruststellende antwoorden op vorige parlementaire vragen, onbetwistbaar dat op het IOK-stort te Olen in de betrokken periode 2.377 m³ giftige afval, afkomstig van Amoco Fina, werd gestort. Ik wens van de geachte Minister te vernemen of hij nog steeds vasthoudt aan zijn vroegere versies, verstrekt op mijn parlementaire vragen nr. 80 en 92?
2. Door wie werden de gegevens verstrekt waarop uw departement zich heeft gesteund om mij te informeren?
3. Wat gebeurt er nu met het gestort giftig afval dat zich nog op het IOK-stort bevindt? Blijft dit gewoon ter plaatse of zal dit door de overtreder moeten weggehaald worden?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. De geciteerde antwoorden op de parlementaire vragen nr. 80, dd. 9.6.1982 en nr. 92, dd. 16.3.1983, blijven nog steeds geldig.
2. Gezien de feiten zich voorgedaan hebben vooreer de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest bevoegdheid had met betrekking tot de controle, kon deze zaak alleen gereconstrueerd worden door een onderzoek bij de betrokken partijen.
3. Gezien de gedeponeerde afvalstoffen niet giftig zijn in de zin van de wet van 22 juli 1974 en van het koninklijk besluit van 9 februari 1976, kan noch de exploitant, noch diegene die de afvalstoffen heeft gestort, verplicht worden deze te verwijderen.

Vraag nr. 177
van 25 juli 1983
van de heer J. VALKENIERS

DAC-projecten — Milieuwerkers

Op 21 juni jl. waren er reeds 11.000 posten ingenomen van de 15.000 jobs voorzien in het DAC-kader op de nationale begroting van tewerkstelling en arbeid zodat er slechts 4.000 overblijven voor geheel het land. Nu lezen we dat de eerste 146 milieuwerkers in 28 Vlaamse gemeenten aan de slag gaan.

232 van de 315 Vlaamse gemeenten zouden een aanvraag hebben gedaan voor 1.630 milieuwerkers, u zelf ziet er 1.500 aan de slag gaan.

Is dit cijfer realistisch wanneer we zien dat er 9 type DAC-projecten zijn, niet alleen voor de Vlaamse doch ook voor de Franse Gemeenschap. Hoe zullen deze 4.000 overblijvende plaatsen verdeeld worden over de 2 Gemeenschappen.

Ook zien we dat onder meer in mijn gemeente het onthoofd project wordt goedgekeurd, dit wil zeggen

zonder tuinbouwarchitect of leefmilieu-afgestudeerde aan het hoofd.

Is dit verantwoord?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geacht lid het volgende mededelen.

Tussen de Minister van Tewerkstelling en Arbeid en de Minister van Begroting enerzijds, en de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, de bevoegde Minister van het Waalse Gewest, en de Staatssecretaris voor het Brussels Gewest anderzijds, werd op 29 april met betrekking tot het DAC zoals voorzien in het koninklijk besluit nr. 25 een overeenkomst afgesloten.

In de overeenkomst wordt de verbintenis aangegaan, door middel van het DAC, de tewerkstelling mogelijk te maken, naar rato van 10% van de langdurig werklozen in het ambtsgebied van elk subregionaal tewerkstellingscomité in 1982.

Bovenvermelde overeenkomst stipuleert dat voor aanvragen die met type DAC-projecten overeenkomen de goedkeuringsbevoegdheid wordt overgedragen aan de subregionale tewerkstellingscomités.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

G. GEENS **VOORZITTER VAN DE VLAAMSE** **EXECUTIEVE** **GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE** **EN WERKGELEGENHEID**

Vraag nr. 67
van 6 juli 1983
van de heer L. VANVELTHOVEN

Vlaamse administratie — Computerisering

Gelieve mij mede te delen voor de Vlaamse administratie en de overheidsdiensten ressorterend onder de bevoegdheid van de Vlaamse regering:

1. hoeveel computers er zijn opgesteld;
2. wat de naam van de constructeur en de geheugencapaciteit van elke computer is (uitgedrukt in kilo-bytes „K”, waarvan 1 K het equivalent is van 1.024 bytes — 1 byte omvat 8 bits of elementaire schakelingen);
3. volgens welke verbintenis elk van die computers geïnstalleerd werd :
 - aankoop (onderhands-aanbesteding- offerte) Kostprijs;

- huur
(onderhands-aanbesteding - offerte)
Kostprijs;
 - leasing
(onderhands-aanbesteding - offerte)
Kostprijs;
4. op welke directie, bestuur of dienst elk van die computers geïnstalleerd werd en voor welke doeleinden ;
 5. op welke directie, bestuur of dienst er terminals staan en voor welke doeleinden;
 6. welke soft ware- en onderhoudscontracten er gesloten zijn, met wie, voor welke termijn en wat de jaarlijkse kostprijs is;
 7. welke maatregelen er getroffen zijn om de persoonlijke levenssfeer van de eventueel geregistreerde burgers te beschermen;
 8. welke de planning is voor de volgende jaren inzake de informatica.
- b) 1. hoeveel toestellen die tot de bureautiek gerekend worden, er opgesteld zijn.
2. volgens welke verbintenissen die geïnstalleerd zijn, per constructeur :
 - aankoop
(onderhands-aanbesteding - offerte)
Kostprijs;
 - huur
(onderhands-aanbesteding - offerte)
Kostprijs;
 - leasing
(onderhands-aanbesteding - offerte)
Kostprijs;
 3. welke de onderhoudscontracten, de naam van de contracterende partijen en de jaarlijkse kostprijzen zijn;
 4. wat de planning inzake bureautika voor de volgende jaren is?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te laten weten dat ik onverwijld de nodige informatie bij mijn diensten heb opgevraagd.

Zodra ik over alle gegevens beschik, zal ik een definitief antwoord formuleren.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 154
van 27 juni 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Bos van Aa te Zemst — Uitbating van zandgroeven

De exploitatievergunning van 29 juli 1982 met betrekking tot de uitbating van een zandgroeve met

menginstallatie en gebruik van elektrische motoren met inwendige verbranding in het „Bos van Aa” te Zemst voorziet onder cijfer 3.3 dat de ontginningswijze geen schade mag berokkenen aan de omliggende waterwinningen, onder meer door verlaging van het grondwaterpeil.

Uit een recente volksbijeenkomst, die gepaard ging met een persconferentie in verband met een aantal illegaliteiten die op en rond deze zandgroeve plaatsvonden, werd door een aantal omwonenden geklaagd over het feit dat ze sinds de afgang zijnde ontginning zonder grond(drink)water zijn gevallen en dat ze bovendien ook geen waterleiding bezitten.

In de uitbatingvergunning wordt onder § 1 - cijfer 1-3 gesteld dat de ontginning verantwoordelijk is voor de schade die het gevolg zou kunnen zijn voor de ontginning.

Ik wens van de geachte Minister te vernemen wat de overheid zal ondernemen tegen de ingebreke zijnde exploitant en welke maatregelen hij zal treffen om de bewoners terug van het onmisbaar drinkwater te voorzien.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geacht lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, teneinde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 171
van 18 juli 1983
van de heer J. VALKENIERS

Kanaal Brussel- Willebroek — Lozing van afvalwater

Naar het schijnt zou het Brusselse afvalwater de grootste vervuiler zijn van het kanaal Brussel-Willebroek.

Een volledig onderzoek werd naar aanleiding van een grootse vissterfte ondernomen.

Graag vernamen wij hiervan het resultaat en de maatregelen die de geachte Minister naar aanleiding van die resultaten zal nemen.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de door hem gevraagde informatie opgevraagd werd.

Zodra die in mijn bezit is, zal een definitief antwoord verstrekt worden.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANT-
WOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE
TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.